

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

323

— Galiba evde yoklar!

İtimat Sevgi

İTİMAT: 1958 başında **bir buçuk milyara** yaklaşan ve devamlı surette inkişaf etmekte olan mevduat, İş Bankasına halkımızın her bakımdan gösterdiği teveccüh ve itimadın en büyük delilidir.

SEVGİ: İlk millî bankamıza kalpten bağlanan mevduat sahiplerinin her vesile ile izhar ettikleri bu sevgiye lâyık olabilmek için seçkin teşkilât ve tecrübeli personeliyle İş Bankası kendilerine azamî kolaylık göstermeyi vazife bilmektedir.

ÜMİT: Tasarruf sahipleri, ümitlerinin ancak İş Bankasında kazanacakları cazip ve kıymetli ikramiyeler sayesinde tahakkuk edebileceğine inanıyorlar. Onların bu ümitlerini gerçekleştirmek için İş Bankası azamî fedakârlığı yapmaktadır. 1958 ikramiye planı 40 APARTMAN DAİRESİ + Bahçeli 2 EV + 1.250.000 lira = 2.5 MİLYON lira tutarındadır.

Önümüzdeki çekiliş 3 Haziran'da yapılacaktır.

TÜRKİYE \$ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FA-41, d - 434

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Eski İttihatçılar!

Nâsır, Krusef'i Mısır'a davet etti.. (Gazeteler)

SAMED Ağaoğlu son kitabını bana da göndermek lûtfunda bulunmuştu. Onu yavaş yavaş okudum. Kitap bitti. Ama, kafamın ve kalbimin içinde hâlâ devam ediyor...

«Babamın arkadaşları» benim arkadaşlarım değildi. Biz, onlardan sonraki kuşağız. Ama, hepsi tanıdığım, konuştuğum ve pek çoğu sevdiğim insanlardı... Şimdi, korkarım hatıraları bile toprak oluyor!

Bunlardan üç tanesi, ben yaşadıkça, ayrı ayrı yönlerden, ama içim imrenerek bende yaşayacaktır: Ziya Gökalp. Doktor Nâzım, Kara Kemal...

Gökalp, İttihat ve Terakkinin düşünen başıydı. Atatürk'ün bütün inkılâpları, onun elinde hakikat olmadan, Ziya Beyin kafasında hayal, gönlünde arzu olmuştur.

Osmanlı İmparatorluğunu avucunda tutan bu eşsiz idealistin Cerrahpaşa'daki evini de bilirim, Cağaloğlu'ndaki evini de... Bu ucuz kiralık tahta evlerin misafir odalarında bile

iki rahat koltuk, bir güzel halı yoktu!

Gökalp'ı İngilizler Malta'ya sürerlerken, aile dostu Cafer Dikmen, birkaç yüz lira yetiştiremeseydi, zindana on parasız gidecekti!

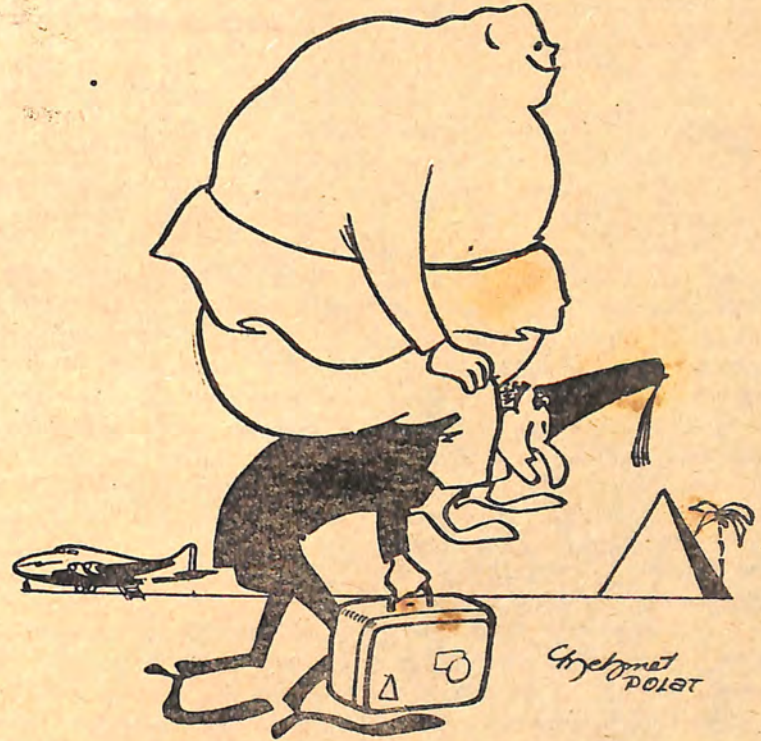
Doktor Nâzım, İttihat ve Terakkinin başta gelen adamıdır. Yalnız merkez i mumînin çok nüfuzlu bir üyesi değil, son Maarif Nazırıydı da.

Bebek'de karşı karşıya evlerde oturmuştuk. Pencerele rindeki perdeler neydi, biliyor musunuz?.. Beyhude hayalinizi zorlamayın, bilemezsiniz: Yatak çarşafı!

Kara Kemal'e gelince... Harp yıllarının altınla oynayan bu İaşe Nazırını galiba lokantada bile gören yoktur.

Alamam doğrusu dest-i emele
Bir kadeh ki dolaşır elden ele!
İstemem çare de olsa ecele,
Bir kadeh ki dolaşır elden ele!

Şarkısının şairi rahmetli Enver Beyin evinde şakağına bir kurşun sıktığı gün cebin-

— Görüyorsunuz ya, yüklü geliyorum!..

den ne servet çıktı, biliyor musunuz?..

Üç buçuk kuruş!

Güzel kitabıyla bana bu toprak olmuş faziletleri hatırlattığı için D.P. iktidarının ünlü Vekili Samed Ağaoğlu'na teşekkürler ederim.

Nur içinde yatsınlar!

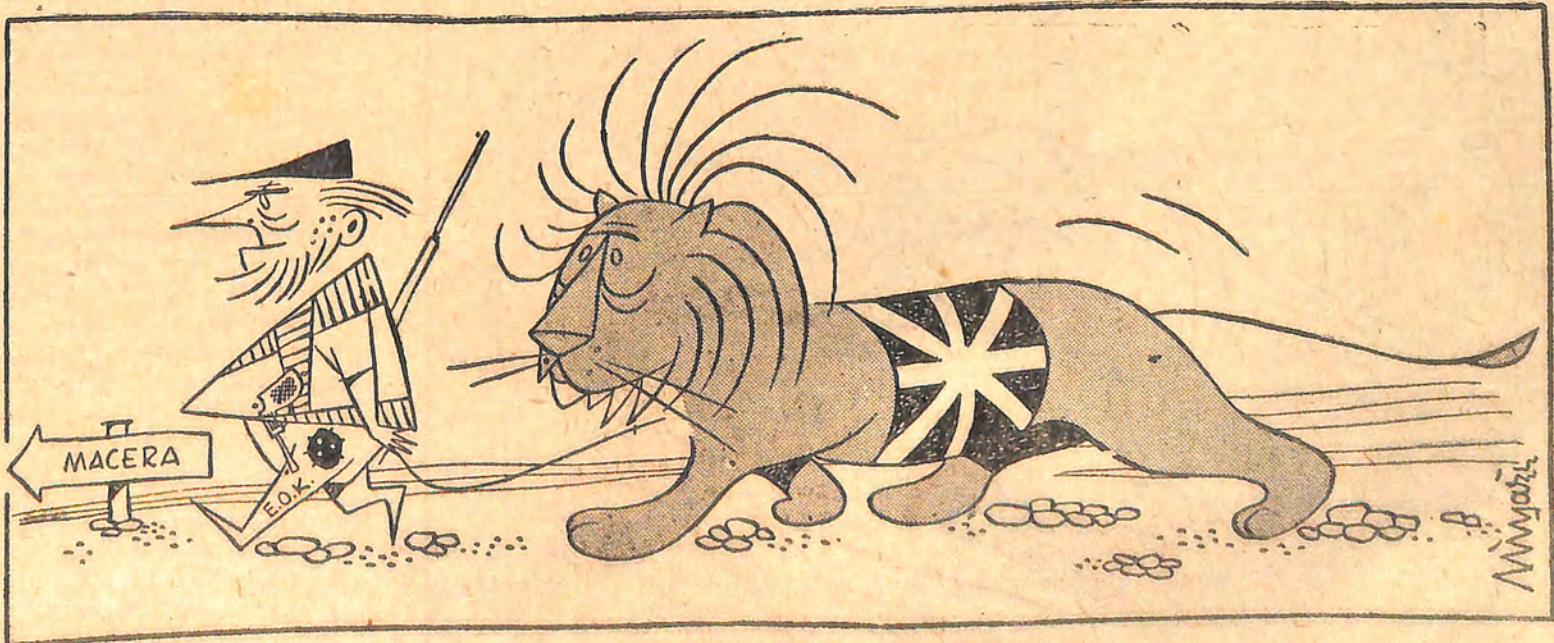
Yusuf Ziya ORTAÇ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

AVRUPA'DA

Akbaba Sahip ve Başyazarı Yusuf Ziya Ortaç, bir buçuk ay sürecek bir Avrupa gezisine çıkmıştır.

«Gözücu ile Avrupa» yazarı Ortaç, gördüklerini yine bu sayfalarda size anlatacaktır.

YAZISIZ!..

O TELİN caddeye bakan büyük camlı salonunda tombul, tombalak bir adam, ayağının birini altına almış, koltukta oturuyordu. Biraz sonra giyinmişlerinden taşralı oldukları belli beş kişi daha geldi. Koltukta oturan onlara «Merhaba» dedi. Öbürleri de teker teker «Merhaba!» dediler.

Koltukta bağdaş oturan:

— Bi iş için mi Angara'ya geldiniz? diye sordu.

Beş kişiden ağzından en çok altın diş bulunanı:

— Biz delegeyiz, dedi.

— Delege olduğunuz besbelli. Sakın ola pavlika işi için gelmeyin?..

— Hee, nereden bildin emice?

Bağdaş oturan:

— Bilinmez mi ağa, hep başımızdan geçti, dedi. Delege olunca Ankara'ya neye gelirsiniz? Fabrika istemeğe... Bizim de başımız fabrikadan ateşe yandı da... Tövbe fabrikadan değil, kazıktan bizim derdimiz. Delegeyseniz, fabrikayı istemeden ben bir iyice dinleyin ağalar. Şimdi siz gidip, fabrika isteriz, diyeceksiniz, he mi? Onlar da istediğiniz fabrika olsun, başüstüne, diyecekler. Ondan sonra başınıza bir kazık başı derdi çıkar ki, daha kurtulamazsınız.

Biz de buraya sizin gibi beş delege gelmiştik. Arkadaşlar beni delege başı yaptılar. Vardık huzura. «Dileyin ne dilerse» dedi-

ler. Bizim babadan, atadan bilip duyduğumuz usul, «dile ne dilerse» diye üç kere sorulur. Sen ikisine, terbiye dairesinde «Sağlığınız» diyeceksin. Üçüncüsüne, dileğin her neyse onu söyliyiceksin.

dılar» dedim. Bey: «Buyur Ağa, her neyse hâcetiniz görelim» dedi. «Dağa, taşta, bayıra, kıra tevâtir fabrikalar yaptığınız dillere destan. Sağ olun, bize, çeşmeler, yollar yaptınız. Fabrikadan yana ga-

KAZIĞIN BAŞI NASIL OLMALI?

★

Yazan : AZİZ NESİN

★

Biz ilkinde usulü bozmadık, «Sağlığınız» dedikse de, onlar usulü bozup «Siz de sağ olun!» diye sözü kesmez mi?

Berber Emin Ağa boş boğru me bir dirsek atıp, «Aman, sağlıkla iş mi biter? Bizim fabrika işi ne olacak? Hele davran Ağa!» diye kulağına fısıldadı. Berber Emin'e «Sus ocağı batası, her işin başı sağlık» dedim ya, bilir miyim bir kere «Dileyin ne dilerse» deyip de arkasını getirmiyenlerini.

Baktım, Bey'in hiç oralı olduğu yok. Nerdeyse sırtımızı sıvazlayıp «Sağlıkla kalın ağalar, haydi güle güle...» diye bizi yollu edecek. Ben sözün ucunu bir uygun yerinden yakalayıp «Aman Bey, bizim bir hâcetimiz var. Memleketten bizi o sebebe delege yolla-

rip kaldık. Biz de fabrika isteriz. Civara karşı yüzümüz yere geliyor» dedim.

Bey: «O nasıl söz. İş, fabrika işiyse kolay. Fabrikaya kalsın hele. Ne fabrikası istiyorsunuz» diye sordu.

Yahu kardeşler, biz bir akıl edip de, ne fabrikası isteyeceğimizi düşündük mü?

Ben işi köylü kurnazlığına vurup: «Esağfurullah... Orası sizin bileceğiniz bir iş. Karışmak haddimiz değil. Herhangi fabrika münasipse, onu siz bizden iyi bilirsiniz. Resmî devair işine karışmak bize düşmez. Bir fabrika olsun, civara karşı yüzümüz yere düşmesin de her ne fabrikası olursa olsun. Mürüvvete endâze olmaz.» dedim. «Hele bir inceleyim

de sizin oraya da evvel Allah'ın izniyle bir fabrika kurarız» dedi.

Biz oynaya güle memlekete döndük. Her bir yana haber uçurduk: Fabrika işi oldu...

Şu bizim muhalif milleti anadan doğma muhalif... Buz fabrikası yapılırmış diye bir lâf çıkardılar ortaya. Canım, yapılırsın da buz fabrikası yapılırsın kardaşım. Hiç olmadıktan iyi değil mi? Buz fabrikası, tuz fabrikası derken iş yavaştan büyür gider. Yok efendim, lokomotif fabrikası yapılmalıymış. Diretnavut fabrikası yapılmalıymış. Muhalif millete lâf mı yetişir? Yahu, daha buz fabrikası olmayan bir yerde, lokomotif fabrikası, diretnavut fabrikası olur mu? Ecnebiyyeden bir duysa, vallaha güler.

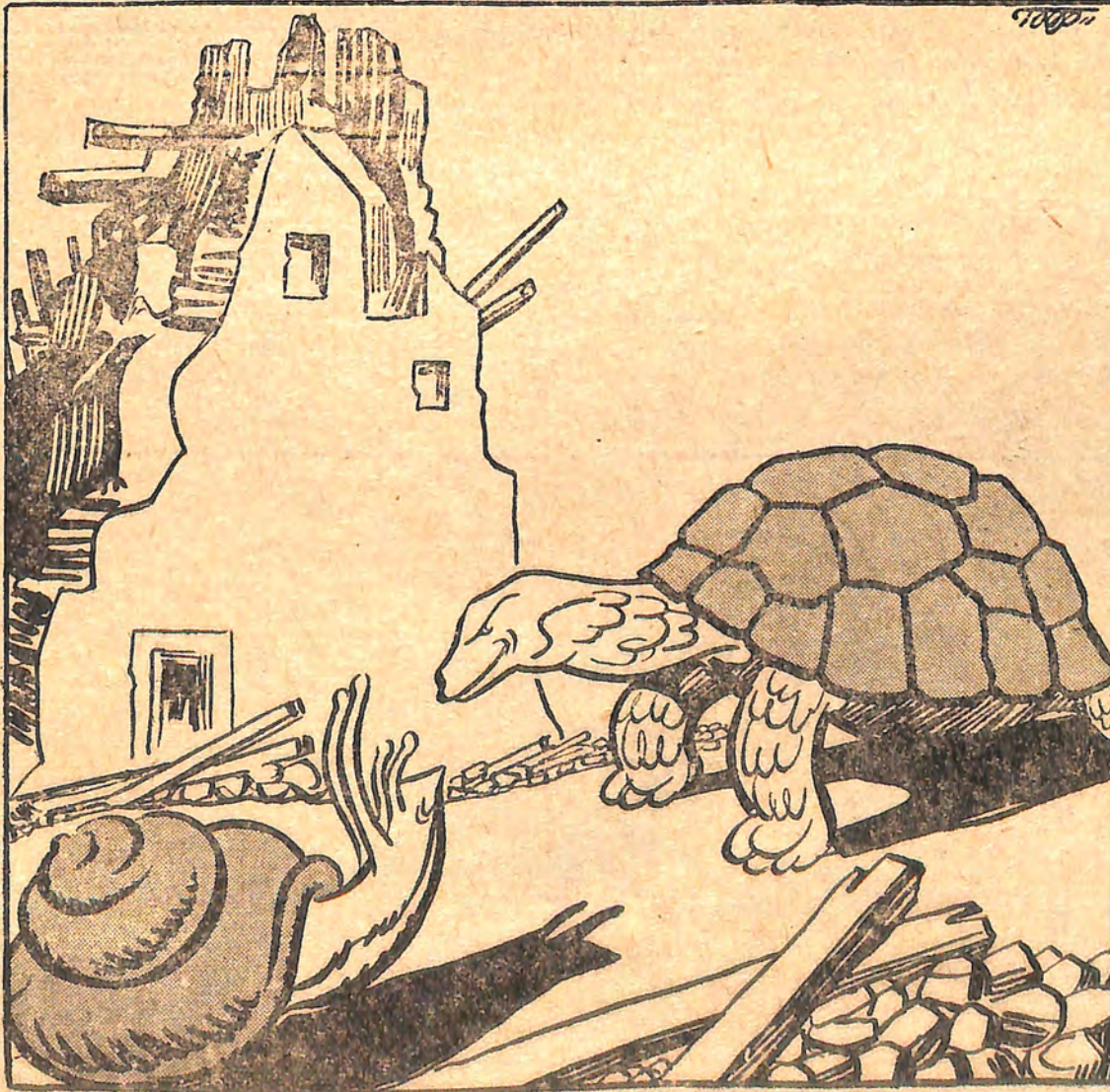
Bütün bu işler, muhalif milletin başı olan Sürvenekli Rıza Beyin başının altından çıkıyor. Buz fabrikası yaparlarmış ki, yazın sıcağında muhalifleri ateş basıp da buzları yiye yiye zatürriye olup dökülsünler, diye. Arkadaş, muhalif olmayınca şu söz kimin aklına gelir. Muhalifin bildiğini şeytan bilmez. «Buzlar eriyeye eriyeye su olur, milletin parası akar gider...»

Arkadaş, milletin parası neye akıp da gitsin? Milletin parası yine para, cebinde dursun. Bu fabrika hükümetin parasıyla olacak.

Derken, bir lâf daha çıkardılar: Gazoz fabrikası kurulacakmış. İyi, gazoz fabrikası kurulsun canım, Senin gazoz fabrikası dediğin bir kötü dükkânmış. İçine üç işe yaramaz adam koydun mu, gazoz fabrikası olurmuş.

Derken arkadaşlar, Ankara'dan bir heyet geldi. Çimento fabrikasının kurulacağı kesinkes anlaşıldı. Muhalif milletin de dili ağzına girdi. Bir zaman sonra Sürvenekli Rıza Bey, bir lâf daha çıkardı: «İyikine bir çimento fabrikasıyla bir de şeker fabrikası kurmayı bellemişler. Her nereye varsalar ille bir çimento fabrikası kuracaklar. Bir de çimendifer fabrikası kurmayı belleselerdi ya...»

Seçimler geldi geçti. Seçimler gelince, bir söylenti çıktı. «Fabrikanın yeri nereyse bilelim. Bir de ona göre kimden yana olacağımızı kestirelim.» Bu da nereden çıktı? Fabrikanın yerinden size ne? Siz bir kere muhalif olmuştunuz. İşler karıştı. İşleri karıştıran da

Kaplumbağa — Hemen Allah bizim evlerimizi korusun kardeşim!

KIRK-anbar

Fazla sarhoş olanların bellerinden su alınacak

Üniversitelilerin "flört" toplantısı yapılamadı

Sigara izmaritleri nereye atılacak

Kereste fiyatları tesbit olundu

Tükürük cezası: peşin 25, veresiye 50 lira

PARA GÜNDEN GÜNE DÜŞÜYOR DESENE ..

Sürvenekli Rıza Bey...

Büyüklerden biri geldi. Hep alana toplandık. «Vatandaşlar, fabrika istediniz, yapacağız» dedi Sürvenekli Rıza Beyin muhalifleri, «Fabrikanın yeri nere, bilelim» diye bağırdılar. Nutku çeken, elini fırdolayı dört bir yana döndürüp «İşte fabrikayı şuralara yaptıracağız» dedi.

Sürvenekli'nin adamları «Kasaba hep mi fabrika olacak. Yerini bilelim» diye bağırdı. İş çatallaştı. Aradan bir zaman geçti. Bir de duyduk ki, Sürvenekli Rıza Beyin tarlasının üstüne fabrika yapılması mı? Yahut şu Sürvenekli azılı bir muhalif olsun da, fabrika onun arsasına yapılsın, bu nasıl iş? Delegeler vardık Ankara'ya. «Şu işi bir bilelim» dedik. İş öğrendik. Sürvenekli Rıza Bey arsasını fabrikaya satınca bizden yana dönmüş. O dönünce tüm muhalif milleti dönmüş. «Siz fabrika istediniz, oldu. Arsayı aldık, muhalefeti dönderdik.» Bir taşla iki kuş... Sonunda iyi oldu, seçimi silme kazandık ya. Gelelim fabrika kurulmaz. Sürvenekli'nin tarlası yüreği gini çürük. Bir türlü temel tutmuyor ki, fabrika kurulsun. Fabrikanın temelini oturtmak için toprak ilk altı metre kazıldı. Mühendisler buraya fabrika kurulmaz, dedi. Dört met-

re daha derine inildi. Altı, üstünden çürük. Üç metre daha kazıldı. Kum desen kum değil, kireç desen kireç değil, un gibi bir şey... Toprağı kaza kaza hükümetin parası bitecek. Derine indikçe, yandan tepeler oynamaya, yürüneğe başlamadı mı? Kardeşler, toprak su olmuş akıp gidiyor. Dayanak duvarları yapmak için, bir karışık sağlam bir yer yok. Mühendisler şaşırıyor, hiç bir olmamış iş. Ulan Sürvenekli, ocağın batsın, kazdıra kazdıra kasabayı bitireceksin.

Beri yandan Ankara'nın muhalifi durur mu? Çimento fabrikası ne oldu, diye söyler yatar. Yahu fabrika hele dursun, kasaba elden gidiyor. Her gün bir tepe kayar. Toprağı tutturacağız, diye yukarıdan betonu döküyorlar, toprak gibi betonu yutuyor. Aman arkadaşlar, dünyanın dibini deldik besbelli. Betonun bir ucunu tutmanın mümkünü yok. Canım, çimento fabrikasını kursak yarar, yüz fabrikanın çimentosu buranın betonuna yetmez. Gidi uğursuz Sürvenekli işimizi bitirdi.

Mühendisler kafa kafaya verdiler, Ankara'ya haber iletiler: «Buraya temel tutmaaz...»

Ankara'dan emir geldi: «Tutaaaaak...»

Toprağın bir sağlam yerini bu-

lacağz diye dele dele dünyanın öteki başından çıkacaklar. Toprağı estikçe, tepeler devriliyor. Zelzele gibi bir şey. Toprağın bir kere oturağı bozuldu. Sabah kalkıp bir bakıyorsun, şosanın üç kilometresi kopmuş, karşı dağın doruğunda duruyor. Eczaneyi bir sabah yerinde bulamadık. Çeşmeyle iç içe geçmiş, yaylada yan yatmış. Evlere, damlara, ağaçlara can geldi, yürüyüp gidiyorlar. Durup dururken Jandarma karakolu gitti, kadınlar hamamının kapısına dayandı. Karılar içeriden feryat eder. Bre aman, kasaba inip çıkıyor. İki kişi yan yana giderken, biri yere hızlı bassa üç metre aşağı çöküyor.

Mühendisler «Kazık çakmaktan başka yolu yok. Yoğusa kasaba beşik gibi gider gelir» dediler.

Kazık işi başladı. Makineler demirli beton kazık döküyorlar. Koca kazığı yukarıdan koyuyorsun, toprak aspirin gibi yutuyor. O zaman mühendisler arasına bir ayrılık düştü. Kimi «Rozet başlı kazık ister buraya» dedi, kimi; «Hayır, sovan başlı kazık ister» dedi. Yukarıya soruldu: «Sovan başı kazık mı, rozet başı kazık mı?» Ne başı olursa olsun, şu kazıklar bir atılsın da kasaba yerinde dursun.

Senin dediğin olacak, benim de-

diğim olacak diye mühendisler Ankara'ya döküldü. Kazığın bile muhalifi var kardeşler. Mühendisin muhalifi, sovan başı kazık ister. İngiltere'de kazık başı mütahassısı varmış. Ona danıştılar. O demiş, rozet başı...

Millet, kazığın başıyla uğraşır, Ankara'nın muhalifi bar bar bağırdı: «Çimento fabrikası ne oldu?» Yahu az bir şey müsaade et, hele bir, hangi kazık başının işimize geldiğini anlıyalım.

Sovan başı kazık diyen mühendisler İngiliz kazıkçısına kızdılar. «Elin İngilizi bizim toprağı uygun kazık başını nereden bilirsin? O, İngiliz toprağına uygun bir lâf etmiş. Her toprağın kendine uygun bir kazık başı biçimi var.»

Ankara'nın muhalifi insafsız: Çimento fabrikası ne oldu?»

Millet kazık başının derdinde, onlar ne havada.

Şimdi ağalar, beni dinleyin. Ne geleceğimizi bildim. Fabrika isteyeceğiniz de besbelli. Evvel Allah bir çimento fabrikası size kuruvarecekler. Ama «Gözünüzü açın» bir muhalifin tarlasına «pavlika» yı amanın kurdurmayın. «Pavlika» yı kurmak iş değil, gel gelelim, dönek muhalifin tarlası çürük olur da atılacak kazığın başını bilmek «guç» olur ağalar.

Aziz Nesin

Harika Veleter

YALÇIN KAYA

SPIKER, sinemayı dolduran kalabalığa:

— Sayın seyirciler, dedi, Harika Veleter Gecesine göstermiş olduğunuz alâkaya sonsuz teşekkürler! Takdim edeceğimiz ilk velet, üç yaşındadır: Hayrullah Sönmezşık!..

Hayrullah sahneye girince, salon çalkalandı:

— Allah aillah! Sakatlı yahu...

— Hayret efendim, hayret! Allah neler yaratıyor. Şu kadarcık çocuğun sakatı çıksın...

— Ya bavula ne dersin? Ben bu yaşı taşıyamam onu.

— Belki boştur.

Küçük Hayrullah, yere bıraktığı bavulu açtı. İçi kitap doluydu. Birkaçını olarak mikrofona yaklaştı:

— Muhterem din kardeşlerim! Şu kitaplar tarafımdan yazılmıştır. Şunun adı «Açık saçık gezen güğünları!», şunun «Şiirli yemek kitabı», şunun «Nasıl milyoner olursunuz?»... Her birinin hediyesi on lira. Allah, eucanımızı hayır etsin!

Ön sıralarda oturan Resmiye Teyze, kızını azarladı:

— Şu göğsünü ört bari. Adam acı konuşuyor.

— Anne, adam değil o, çocuk! Ağzının tadını ne bilsin.

Spiker geldi:

— Şimdi, futboldan hoşlanma-

yan bir futbol mütehassısıyle karşılaşacaksınız: Ünsal Fırıldak! Üç yaşında.

Seyirciler, Ünsala bağırıyorlar:

— Hangi takımı tutuyorsun?

— Hiç birini...

Afallayan afallayana. Bir arabacı:

— Beşiktaş da tutmuyor musun? diye sordu.

— Ne Beşiktaş, ne Kabataş, ne Dikilitaş...

— Öyleyse sen futboldan anlamıyorsun.

— İstediyini sor.

— Beşiktaşın Bursa yolculuğunda, Büyük Ahmet giderken hangi vasıtaya bindi?

— Paytona...

— Gece maçlarında başarı gösteren ve dört metresi bulunan futbolcu kimdir?

— Refik Sülâlesierkek!

— Bir sual daha: Filân dansözümüz hangi oyuncuyla kırıstırıyor?

— Meşhur falanla...

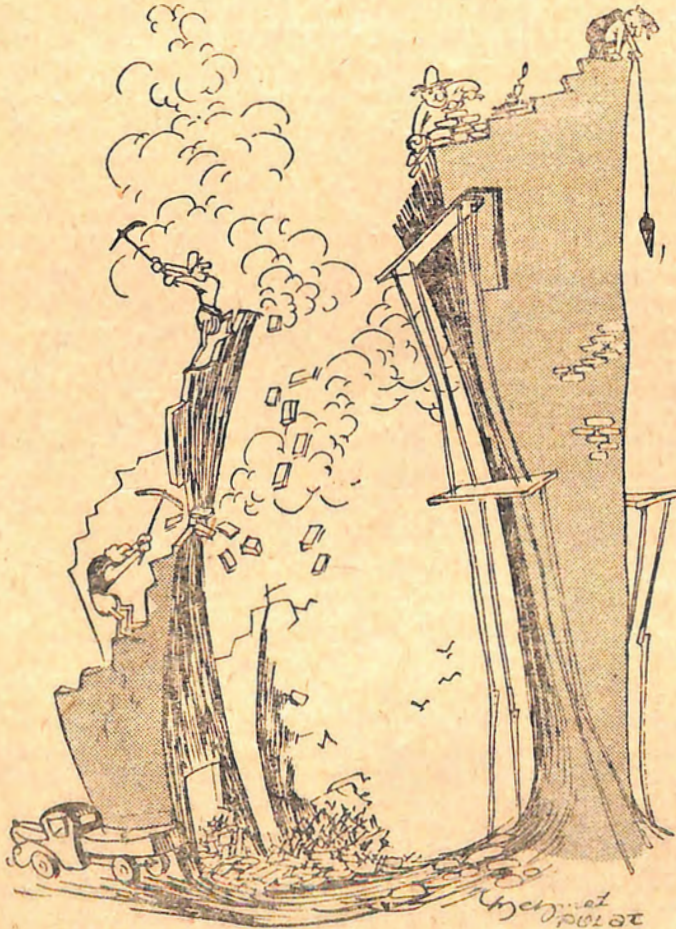
Alkış, alkış, alkış... Sinemada Ünsal kütüplerine antrenör, teknik müşavir yapmak isteyen idareciler vardı:

— Ayda iki bin lira! Süt parası bizden.

— Bize gel. İki bin yedi yüz doksan dokuz lira.

— Dört bin lira.

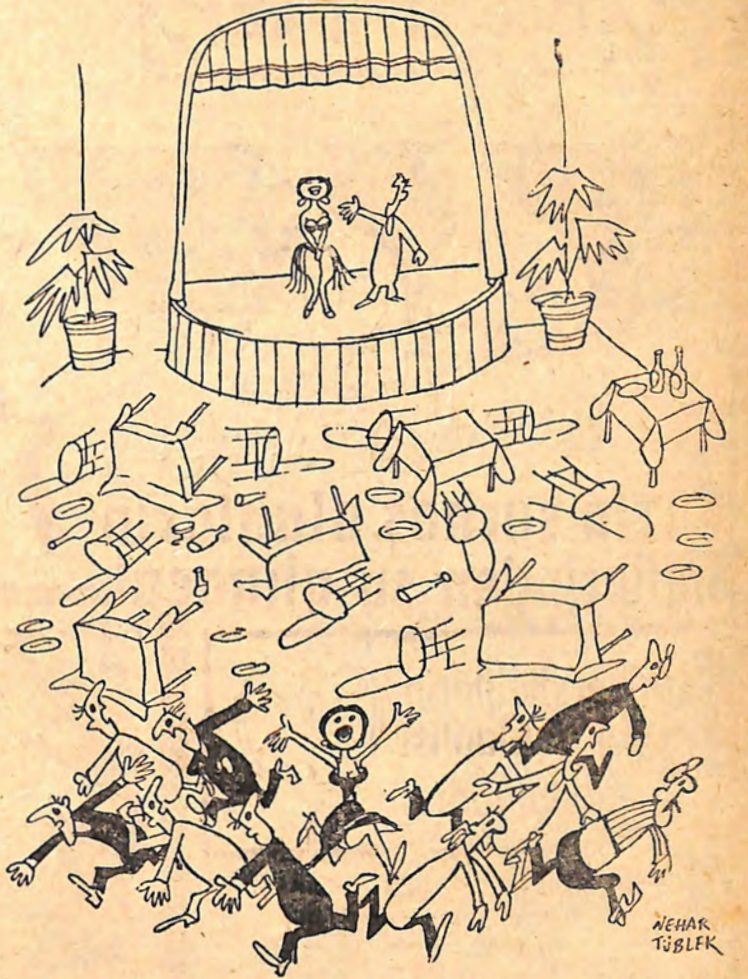
Ünsal dedi ki:

Şehirden çizgiler : 3

Barlarda kadın kılığında danseden bir erkek yakalandı..

(Gazeteler)

— Sayın seyirciler, şimdi biricik dansözümüz Strip-tease numarasına başlayacak!..

— Tekliflerinizi kabul edemiyeceğim için müteessir değilim. Memleketi ayak kaldırmaz, kafa kaldırmaz. Ben öğretmen olmak istiyorum. Ben, boş toplanla değil, dolu kafalarla uğraşmak istiyorum. Dost başa, düşman ayağa bakar derler. Ben, Ben, başa bakmak istiyorum. Ben, yabancıları futbol sahalarda değil, başka sahalarda yenmek istiyorum.

— Aşkolsun çocuğa.

— Analar neler doğuruyor

Maddeci bir adam, Ünsala sorar:

— İki yüz lira maaşa tav mısın?

— Paraya aldıranlıardan olsaydım, apartmanımı Kızılay'a vermezdim. Ben idealistim.

Alkışlanır...

— Pırlanta gibi kalbi var.

— Kırk bir buçuk kere maşallah! Tüh tüh tüh tüh!

Maddeci adam yine sorar:

— Bu zamanda iki yüz lirayla geçinilir mi?

— Apartmanım kirası var.

— Canım, onu Kızılay'a vermiş miydin?

— Verdüysem temelli vermedim.

Kiraya verdim.

— İdealiste dikiz!.. Oğlum, hangi okullarda öğretmenlik yapmak istediğini söyle de, merakıktan kurtulalım.

— O mühim değil. Kız enstitüsü de olabilir, kız lisesi de...

Spiker:

— Şimdi de bir mucit, dedi. İlyas Bademcikli!

İlyas veledi halkı selâmlayıp konuştu:

— İcadım, «Stokmetre» adlı bir cihazdır. Piyasadan kaçıran malların stok edildiği yerleri haber verir.

Yaşlı bir zat, ellerini çırparak haykırdı:

— Bu, sevişme haplarından sonra en büyük icat! Memleket ekonomisini düzeltecek bir icat. Seni bütün kalbimle tebrik ederim evlâdım. Mahvet şu karaborsacıları.

— Mahvedeceğim dayıbey! İftahlarını keseceğim.

Salon yerinden oynadı. En fazla alkışlayanlar karaborsacıları. Kimseyi şüphelendirmemeleri lâzım geliyordu. Bir ara, bunlar sahneye fırlayarak İlyas'ı ortalığına aldılar. Takdir eder görünüp sırtını yumrukladılar, ensesini tokatladılar. Oper gibi yapıp, hart hart ısırdılar. Hem pataklıyor, hem de çocukcağın kulak zarını patlatırcasına bağırıyorlardı:

— Aslaaaan!

— Allah seni millete bağışlasın!

— Nur ol!

— Sen Hızır mısın, nesin?

Polis, sahnede İlyas'tan başkasını bırakmadı. Çocuğun imanı

gevremiştii. Gürültü kesilince son bir gayretle konuştu:

— Namussuz karaborsacılar dan birkaç milyon koparayım da gör-sünler. Hikmük ettiler mi, kara-borsa yaptığınızı hükûmete bildiririm, diyeceğim.

Seyirci kışakaldı. Bir memur:

— Şantajcı kerata! dedi. Kendi çıkarını düşünüyor.

Spiker mikrofona geçti:

— Biraz evvel bir çocuk bana geldi ve harika velet olduğunu söyledi. Piyanistmiş. Dinlemek isteriz, değil mi? Hazır piyano da var.

Dört yaşında bir veletti. Halka: — Beni tanıyor musunuz? diye sordu.

Hayır cevabını alınca:

— Az sonra tanırsınız. Ne çalayım?

— Şiş kebab.

— Haniya da benim elli dirhem pastırmam.

— Doktor doktor civanım.

Velet:

— Pekâlâ, dedi, pekâlâ! Elektrikler sönsün. Ay ılıkta çalamam.

Söndü. Herkes nefesini kesip bekledi. Bir dakika, iki dakika, üç dakika... Müziğin başladığı. başhyacağı yok. Elektrikler yandı... Piyanonun yerinden yeller esiyor.

— Şaş da kal!

— Cık cık cık!

— Çocuk hakikaten harika.

— Doğrusu sanatkârmış. Pi-yano böyle çalınır.

Spiker, kendisine geldikten sonra:

— Birçok memleketlerde, dedi, sekiz-on yaşında kızların hâmile kaldığı görülmüştür ama, şu kadar çocuğun hâmile kaldığı görülmemiştir.

Çocuk, çok, çok küçüktü... Hayret eden de oldu, etmeyen de.

Edenler:

— Allahın hikmeti! de'ler.

Etmeyenler de şey dediler:

— Kulun hikmeti!

Spiker:

— Şimdi bu minik anne size Rock'n roll müziğinden parçalar

dinletecek. Önce «Eat me, eat!». Ye beni, ye!

Bir kadın güldü:

— Ayol, bu daha doğru dürtüst etmek demesini beceremez. Kata-kulli oynuyorlar.

Kadın haklıydı. Çocuk, ağzını sadece araladığı halde hoparlörden güldür güldür ses geliyordu.

Halk ayağa kalktı:

— Yutmuyoruz. Bilet paralarını geri verin.

— Siz bu hileleri seçim zamanı yapsanıza.

Spiker:

— Sakin olun beyler! dedi.

— Nasıl sakin oluruz? Bizi enayi yerine koyuyorsunuz.

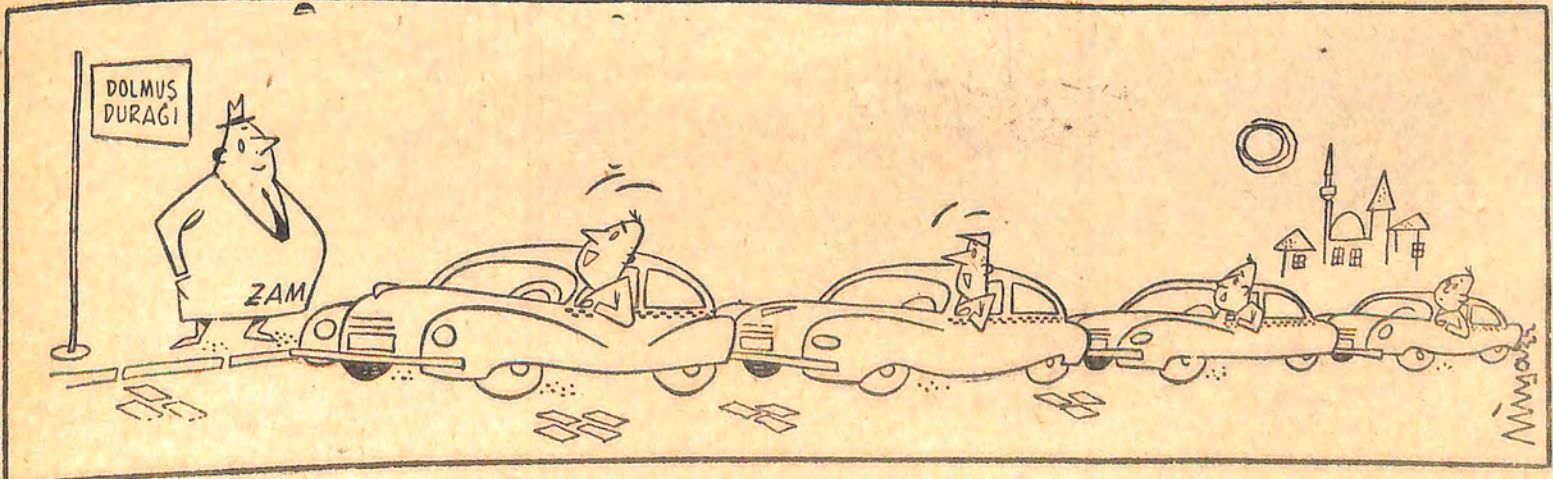
— Sizi enayi yerine koyan yok.

— Bırak canım sen de! Şu parçayı şu çocuk okumuyor işte. Besbelli artık.

— Elbet okumuyor. Okuyan yavrusu! O, yalnız, sesin mikrofo-na varması için ağzını açıyor.

Yalçın Kaya

İtibarlı müşteri :

Şoförler — Buyurun bayım!..

Birinci

Yazan :
BİTİRİM

E MEKLİ profesör olan amcam, yaman bir moraleidir. Moralsız insan, barutsuz tüfek gibidir, diye sık sık tekrarlar. Böyle bir tüfekte tetik, nişangâh işe yaramaz tabii... Ve, hemen arkasından, ma'noli tüfek gibi bir moral dersine başlar.

Allahın günü, rastladığı insanların hareketlerini, sözlerini, fikirlerini ve daha birçok şeylerini dikkatle takip eder. Kadın, erkek, çoluk çocuk hiç dinlemez, ilfaki moralleri yüksek olacak!

Kısa zamanda bütün dost ve ahbablarını, insana hayret veren bir ustalıklı manyaklaştırdı. Yalandan da olsa, kuvvetli olduklarına inanmak, insanlara pek tatlı gelir... Amcamla konuşa konuşa, pek kolayca büyüdüler, büyüdüler ve nihayet onu karşılarında küçücük görmeye başladılar...

Benim iyi kalpli tonton amcam, devler ülkesinde yaşayan minimini bir cüceyi andırmağa başladı. Da ha doğrusu, birer iğne darbeyle sönlüverecek olan kocaman balonlara sahip bayram çocuklarına dönü. Balonları birer birer patladı ve ne tuhaf, son patlayan balonu da ben oldum.

Bakin anlatayım:

Geçen hafta amcamı ziyarete gitmiştim. Yeni elbiselerin içinde hakikaten, çarktan yeni çıkmış, pırıl pırıl bir tüfeği andırıyordum. Fakat, barutsuz, nişangâhsız, kuru sıkı, açıkçası kaval gibi bir tüfek.

Amcam beni içten gelen bir sevgiyle karşıladı. Şeker, çukulata ikram etti. Gözleri, pırıl pırıl, saf bir sevgiyle doluydu. Çiçeklerine,

kitaplarına ve her şeye içinden sızan tatlılıkla bakıyordu.

Gülümseyerek sordu:

— Nasılsın bakayım oğlum?

Yepyeni bir tecrübe faresini ona hediye etmek arzusuyla, en acıklı tavırları takındım ve kelimelerin üzerine basa basa:

— Pek fenayım amca! diye cevap verdim.

Fakat hakikaten de, vaziyetimin parlak sayılmazdı.

Az evvel amcamın yüzünde memnuluk ifade eden ne kadar çizgi varsa, hepsi birden aşağı doğru sarkıp ona pek karışık bir ifade verdi.

— Fena mı, diye yerinden doğruldu, fena ne demek!.. Senin gibi bir genç adamda melânkoli ha!..

Yerinden kalktı, elleri arkasında dolaşmaya başladı:

— Derhal bir psikanaliz yapmalısınız diyordu.

— Fakat ben, niçin fena durumda olduğumu biliyorum amca...

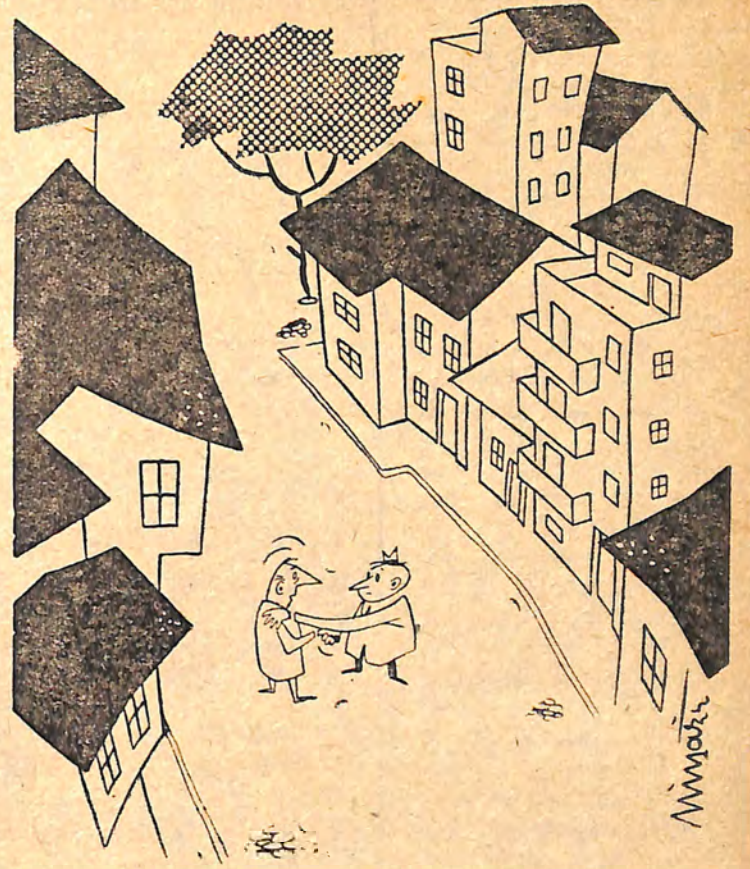
— Öyle mi?!.. O halde şu koltuğa rahatça otur, ve her şeyi olduğu gibi anlat bakalım; Psikolojide itiraf tedavisi derler buna.

— Sevgili amcacığım, itiraf edecek bir şevim yok benim. Tek derdim, işsizlik. Hani işsiz güçsüz takımı derler ya, ben işte o takımdan oldum. Halbuki herkesin bir şevlele uğraşır görülmeleri lâzım!..

— Şöyle, azimle kalkıp bir iş arasana sen, dedi.

— Tam on bir mîlleseseye has vurdum, hepsi de fos çıktı.

— Fos çıkmış!.. Lâf! Aklın, fikrin mağlarda senin. Kafası top

— Büyük oğlunuz gazeteci oldu ha?.. Ya, vah vah, hangi hapşanede yatıyor?..

olanın kıcı tekmeden kurtulmaz elbet!

Ve ağzından yaramaz birer tavşan gibi kaçıveren sözlerine önce bakakaldı. Hemen kendini toparlayıp sırtını oksası:

— Mamafî sen iyi bir çocuksun oğlum. Demek ki, içinde yaşadığın cemiyete uyamayan tarafların var.

— Hiç de değil diye mızıklandım, vaziyet sizin söylediğinizin tam tersine amca!.. Bu dünyada çalkamp duran kalabalığa tam bir uvsallıkla katılıyorum, fakat kadınlarla erkekler, gençler ve ihtiyarlar beni itip bakıyorlar!.. Ortalıkta, suya düşmüş bir karınca gibi çırpınıyorum... Ah! tutunacak bir saman göpünü olsa...

Beni dikkatle dinliyordu:

— Senin iraden zayıf çocuğum, derhal bir moral eğitimi yapmalıyız, dedi.

— Yapalım amca.

— Sana göstereceğim, her gün böyle yapacaksın.

— Ama nasihatten sonra bana biraz da harçlık verir misin?

— Elbette vereceğim...

Birlikte kalkıp evin alt katına indik.

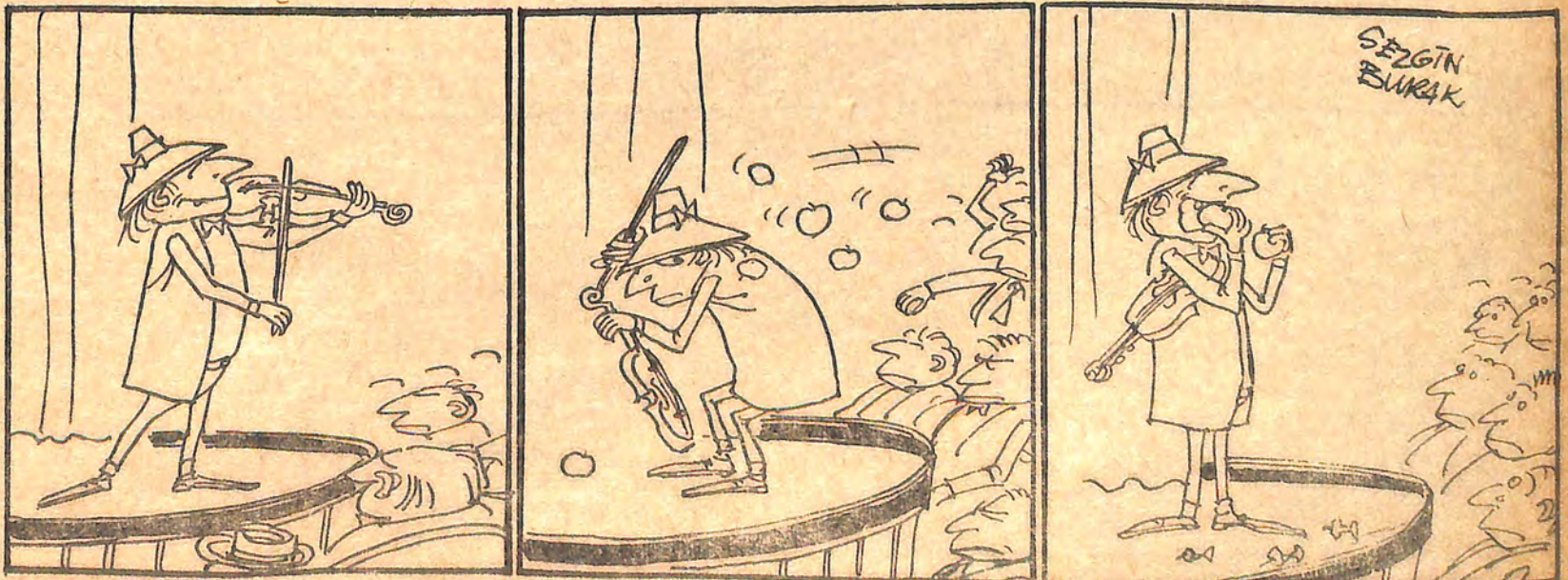
— Gir şu banyoya oğlum, evvelâ soğuk bir duş ister.

İçeri girip buz gibi suyu dökündüm. Pırrrr... Bütün tüylerim diken diken oldu.

Dışarıdan tekrar emretti:

— Şimdi giyin çık bahçeye, on dakika spor ve derin teneffüs.

ZÜLKÜF BEY :

Bahçe en güzel çiçeklerle dolu, mis gibi kokuyor... Etrafındaki yüksek duvarın ötesinden, şehrin gürültüleri aksetmekte: Bir ibadet yerinde otomobil tamir edilir gibi, kocaman ve madeni sesler!.. Bahçe bir cennet gibi, ötede dehşetli bir dünya vardı! Elimi kolumu sallayıp başladım koşmağa. Bir yandan da bol oksijen alıyordum.

Bu fasıl bitti. Amcamla birlikte tekrar odaya çıktık. Büfeden çıkardığı şişesinden bana bir kaşık, fosforlu, vitaminli, kahve renkli su içirdi. Şimdi şu divana sırtüstü rahatça yat dedi, işte böyle... Gözlerini yum, uyur gibi yap... Vücudunu gevşek bırak ve kendinde muazzam bir kuvvet bulunduğuna inan evlâdım!.. Düşün ki: hayat la bir nevi güzel rüyadır... Sen kendini en güzel rüyayı görmeğe alıştırdığın... Kendini daha deri uykuya bırakmış gibi ol... Ve hiç unutmaki, bu gök kubbenin altında sen iyisin ve kuvvetlisin..

Zihninden, hayatının en kuvvetli olduğum anlarına dair hatıralar uçuşmağa başlamıştı. TA çocukluğumdan beri, itişip kakıştığım, kavgaya ettiğim, dövüştüğüm ve ezdiğim insanları hatırlıyordum... Ormanlarda başı boş bırakılmış bir mahlûkun vahşi zevki... Alabildiğine, doludizgin gitmek!.. Bulutlar arasında bir kafes belirdi ve kafeste fıstık yiyen terbiyeli bir maymunu istemiyerek düşündüm. Maymun bir kız oldu, sevdim!.. Sonra bütün insanları sevdim. Hayır, çok kuvvetli olmak ve herkesi ezmek istiyordum!.. Artık elimde değildi. Amcamın çok, çok kuvvetli, mâdenî sesi kulaklarımda çınıyordu:

— Sen kuvvetlisin oğlum...

Yattığım yerden, hakikaten kuvvetli olduğumu hayretle hissettim. Vücudum, belirli ve maddî bir kuvvet içinde kıvıldanıyordu. Nereye bir yumruk atsam, tuz buz olacak gibi...

İnanmazsınız, yattığım yerden yay gibi havaya fırlamıştım. Sesim bile âdeta kahılaşmış:

Amca, diye bağırdım, ben sahiden kuvvetliyim.

Ve kapıyı açıp rüzgâr gibi uçtum.

Caddede esimi kaldırdım:

— Taksi dur...

Zink diye durdu. İçine atladım.

— Çek oğlum Karaköye.

— Başüstüne beyefendi.

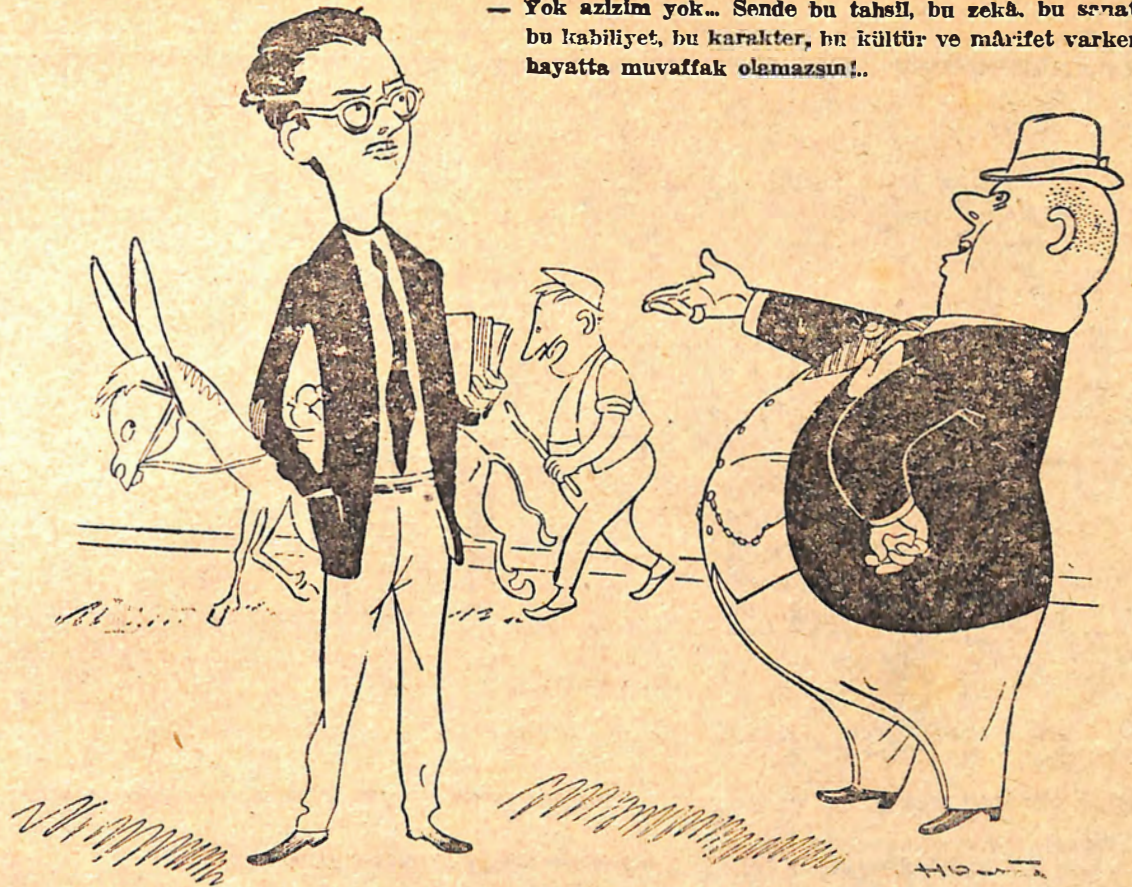
Sesimdeki otoriteden kendim bile çekindim. Caddelerden bir ok gibi geçtik. Yol kavraklarında, hemen yeşil işaret yanıp bize yol veriyordu. Rüzgârımızdan, binalar ve insanlar devrilecek gibi oldular. Şirketin bulunduğu hanın kapısında mihlandık. Sığırayıp daldım handan içeri.

— Asansörcü, çek oğlum üçüncü kat.

— Başüstüne beyefendi.

— Asansörden de çıkın.

— Yok azıml yok... Sende bu tahsil, bu zekâ, bu sırat, bu kabiliyet, bu karakter, bu kültür ve mârifet varken, hayatta muvaffak olamazsın!..

na varmışım. Kapıyı tık tık edip daldım içeri. Ak sağlı, muhterem bir zat, masasına oturmuş, yazı yazıyordu.

— Günaydın beyefendi.

Bana biraz şaşırarak baktı ve ister istemez:

— Günaydın oğlum, diye cevap verdi.

— Efendim sizinle konuşmağa geldim.

— Hayrola delikanlı, ne oluyorum?

Caddeden akseden tramvay gürültüleri ve vapur düdükları arasında, yüksek moralimden gelen bir hızla acalettim:

— Efendim ben sizin açtığınız iş imahanağına geldim.

— Evet...

— Fakat bu imtihanlarda hak-

sızlık oluyor beyefendi! Lütfen emir verseniz de kâğıtlara hakkiyle baksalar...

Durakladım, zihninden bana karşı sert düşünceler geçtiğini hissettim. Sonra yumuşadı, hoş gördü, gülümsedi:

— Bizim müessese son derece dürüstür çocuğum dedi, hem ben haksızlıklara ka'ıyyen müsaade etmem.

Biraz düşünerek zile bastı. Gelen odacıya:

— İmtihan dosyasını getirsinler bana, dedi.

O bir dakikada, yer, tavan, duvarlar, avizeler, koltuklar ve ben, tam bir sessizlik içinde bekledik. Yaşasın bel!.. Hayatta her şeyin başı mora'dır morali!.. Ve aynı zamanda, içinden, kelimesiz bir ses, hayır kuvvetli olmak, başkalarını ezmek istemiyordum diyordu...

Dosya geldi. Boynumu uzatıp vaziyeti sayretmeye başladım.

Müdür bey, kâğıtları kısaca fakat dikkatle gözden geçirdi. Getiren memura sordu:

— Bu kâğıtlardan hangisi birinciliği aldı?

— Şu kâğıt efendim, neticeyi yarın ilân edeceğiz.

Fakat müdür:

— Bu kâğıt mı birinci, diye bağırdı, ondan daha üstünleri var!.. Dikkat ediniz rica ederim!..

Birinci kâğıt da cırt diye ortasından yırtıverdi. Sonra bana dönüp yumuşak bir sesle sordu:

— Hangisiydi senin kâğıdın oğlum?

Üzülüm mü, yoksa sevindim mi?.. Bilemem!

Gülümsüyerek cevap verdim:

— Benimki, o birinciliği kazanan, yırttığınız kâğıt efendim!..

SÖRT:

AKSA donun alafranga ismi. Fakirler, pantolon altına giyerler. Ama, zengin iseniz onunla plâjlarda, bahçelerde, hattâ salonlarda gezmekte serbestsiniz!

TAVUK:

Kümes hayvanı. Dişi kuş. Körpesine pilçe, yavrusuna civ-civ derler. Ahlakı zayıftır: Horozlarla metres hayatı sürer.

Tavuğun yumurtasıyla kendisi, ilmin içinden çıkamadığı bir muammadır. Aradan nice yüzyıllar geçtiği halde:

— Tavuk mu yumurtadan çıktı, yumurta mı tavuktan?

Sorusunun cevabı bir türlü bulunamamıştır.

Tavuğun cinsi çoktur: Tepe- li tavuk, Sultanî tavuk, Yaban tavuğu...

Fakat en meşhûr «Eygân» bir tavukdur ki insanın di-

şisine derler.

Tavuğun, yalnız dolması, böregi, kızartması değil, tatlısı da olur: Eski boyluk günlerinde sütle, şekerle yapılan bu tathya «Tavukgöğsü» derlerdi!

Bir yumurta için bin çığlık koparan tavuğu şair şu meşhur mısrala ayıplar:

Yek beyza ve sad hezâr dâvâ!..

Erken yatıp uyuyanlar için:

— Tavuk gibi akşamdan tünüyor, derler.

Atalarımız, ufak tefek kadınlar için de:

«Bodur tavuk, her dem pi- liç!» buyurmuşlar...

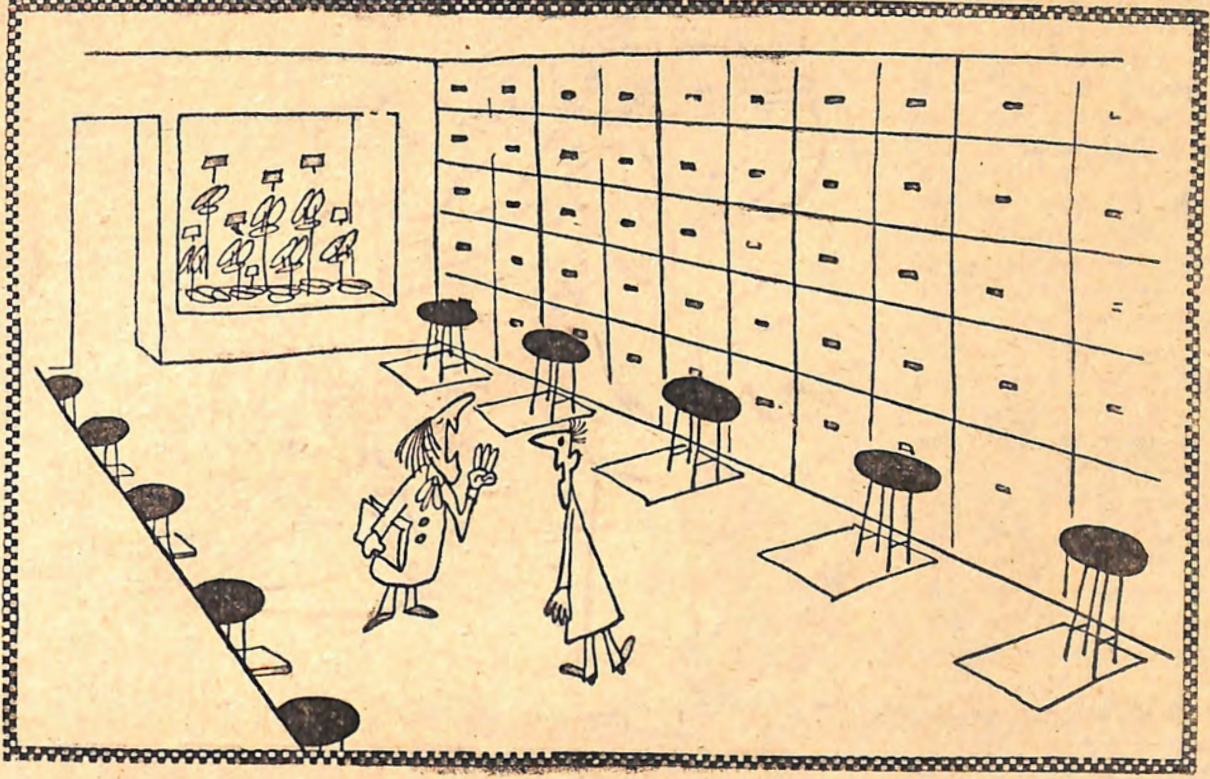
Eskiden, modası geçmiş şairlere «Tavukpazarı şairi» derlerdi...

Kendisinden üstünü ile yarışa kalkınlar için seçilmiştir güzel bir ata sözümlü vardır:

«Tavuk baka bakmış da ki- mi virtüüs!»

kullanıyoruz bayım!..

Şair — Bana üç çift ayakkabı verin, bir şiir kitabı çıkaracağım!..

ırası!

arası bozulmuştu. Delikanlı
adı:
edeceğim, yalnız saçlarından
edersen ilk aşkımın bir hatı-

e et...

m?

Ceza

Mehmet ağa, kasaba yolunda Ö
ağa ile karşılaştı:

— Ne o, yaya yürüyorsun, mer-
i sattın mı yoksa?

Mermer ağa, öfke ile cevap verdi:

— Hayır, satmadım. Dün akşam
yem verirken koynumdan yüz
bir kayme düştü. Onu yedi,
de onu çıkarıncıya kadar alu-
bağladım!..

n!

are olduğunu tevehhüm edi-

k kendimi fare zannetmiyo-

burcu edeceğim.

ınız bir iki gün daha bura-

er gönderdim. Müşhet cevap

ezsiniz o ne yırtıcı hayvan-

ınlatabaz!..

Ne âlemde?

İki sevgili, mektep gezintisi ya-
pıyorlardı. Bir aralık delikanlı, kı-
za sordu:

— Benden evvel birisini sevdin
mı?

Genç kız, ciddileşti:

— Müsaade edersen, bu bana ali
bir iş!..

Birkaç gün sonra yine buluş-
muşlardı. Delikanlı, elini sevgilisi-
nin omuzuna koyarak:

— Eee, arkadaşım, dedi, anlat
bakalım, işlerin ne âlemde?..

✱

Ayıp ettin!

Dumanı üstünde bir kovboy fık-
rası:

Kasabanın biricik meyhanesi ü-
nünde, iki atlı kovboy konuşuyor-
du:

— Ell biliyorsun, doğru bir şey
yapmadık, tanımadığımız adamlar-
a ateş ettik...

— Evet, çok ayıp ettik, herif-
lerle merhabamız bile yok. Ne
yapalım şimdi Tom?..

— Tabancalarımızı dolduralım,
eve gidip tanıdıklarımıza ateş
edelim!..

✱

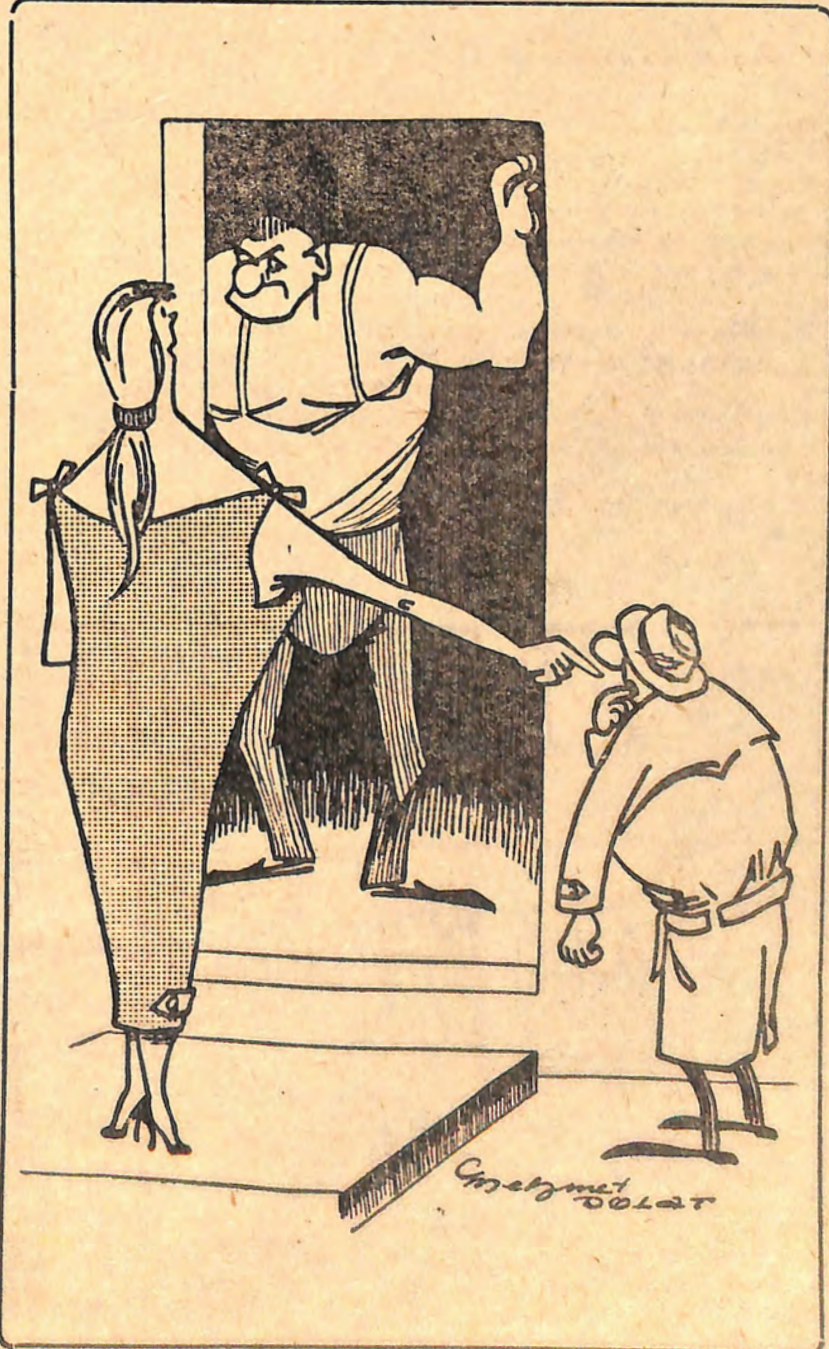
Adamına göre!

Otomobil kullanma ehliyeti alma
imtihanında namzede şöyle bir so-
ru sordular:

— Önünüzdeki arabanın şoförü
kolunu pencereden dışarı çıkarıp
bir aşağı, bir yukarı sallasa ne ya-
parsınız?..

Namzet bunu diğer bir sualle
cevaplandırdı:

— Şoför kadın mı, erkek mi?..

— Kocacığın, peşime takıldı, muhakkak sizinle tanışacağım, diyor!..

BÖLGENİN en büyük çiftliği onundu. Bu; çok geniş, verimli ve güzel bir arazi idi. Fakat Haydar Bey de, bu toprağa tam hakkını verirdi doğrusu. Bütün işleri tam zamanında yapılır, en iyi mahsulü o elde ederdi. Bu çiftlikte canını dişine takarak çalışmış, bu sayede zengin olmuştu. Namuslu, dürüst, iyi kalpli bir adamdı. Üstelik, yakışıklıydı da. Civardan hangi kızı istese alabilirdi. Fakat o, buralardan evlenmedi.

Bir gün çiftliğin yeni ve pırıl pırıl arabasına bindi, çekip gitti.

Bir hafta sonra döndüğü zaman, karısı da yanındaydı.

Haydar Bey, şehre gitmiş, evlenip dönmüştü. Karısı çok, ama çok güzel bir kadındı, fakat çiftlikte onu nedense kimse sevmeydi.

— Bu kadının gözü göz değil, yazık oldu Haydar Beye... deyip duruyorlardı.

Oysa ki, Haydar Bey, genç ve güzel karısına deli gibi âşıktı. Onsuz adım atmıyor, en sevdiği çiftlik işlerini bile karısı için ihmal ediyordu.

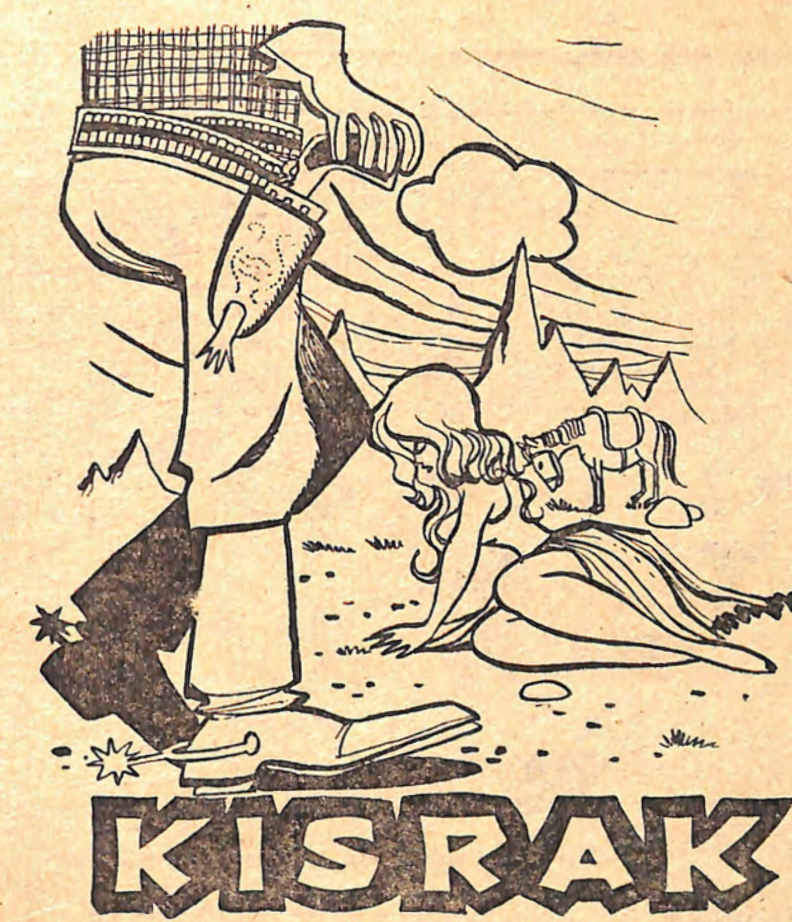
Eskiden çiftlikten ayrılmazken, şimdi sık sık şehre iniyorlar, her seferinde kucak kucak öteberi alıp dönüyorlardı...

Evlendiklerinin senesinde bir de oğulları oldu. Artık Haydar Bey, yere göğe sığmıyordu. Lâkin Allah ona bu kadarlık saadeti kâfi görmüş olacak ki, bir sabah uyardığı zaman, sevgili karısını yanında bulamadı.

Henüz dokuz aylık olan oğlu, beşiğinde masum masum bakınıyordu.

Her taraf arandı. Fakat kadından eser yoktu. Ertesi gün mesele anlaşıldı:

Kadın; genç bir yavaşma ile işi pişirip kaçmış, bütün mücevher-

★ HİKÂYE ★

lerini toplayıp götürdüğü halde, evlâdını gözü görmemişti.

Bu darbe, Haydar Beye çok ağır geldi. Günlerce yemeden, içmeden kesildi; önceleri çocuğunu dahi görmek istemedi. İzzeti nefsi fena halde yaralanmıştı. Herkes ten uzaklaştı. Fakat malûm, zamanla geçmeyen bir şey yoktur... Onun da yavaş yavaş yarasının ateşi küllendi ve yerine bütün kadınlarla karşı sonsuz bir kın ve nefret hissi kaim oldu.

Artık bütün sevgisi ve mesgale-si, oğlu idi. Kendi kend ne ahdetti.

Oğlu Yekta'yı burada çiftlikte yetiştirecek, bir tek kadın dahi görmesine müsaade etmiyecekti. Bu da, bu çiftlikte pekâlâ mümkündü. Zira bir memleket gibi geniş ve her yere çok uzak olan bu arazide parasıyla oğlu için dilediğini yapabiliyordu.

Düşündüğü gibi de yaptı; çocuğa hocalar tuttu, hususî tahsil yaptırdı, hoşlandığı her şeyi çiftliğe taşıdı.

Böylece Yekta büyüdü, aslan gibi bir delikanlı oldu. Çiftlikten hiç ayrılmamıştı. En büyük zevki, ata

binmekti. Oyle iyi bir biniciydi ki, ardından rüzgâr yetişemezdi. Hele beyaz bir kırsığı vardı ki... Şahane bir hayvandı; gelin gibi süt beyazı renginden dolayı, Yekta ona «Beyaz Gül» adını takmıştı.

Ne yazık ki, bir gün bir hendeği atlarken, «Beyaz Gül» tökezledi ve sağ ön ayağı kırılıverdi.

Yekta, babası tabancasını çekip atı vururken, ağlamaklı olmuştu.

Günler böylece saadet içinde geçiyor, baba oğul çiftlikte omuz omuza çalışıyor, arkadaş gibi geçiniyor, sâkin bir ömür sürüyorlardı. Kadınsız bir ömür!..

Fakat, günlerden bir gün, Yekta yirmi yaşına bastı ve vatani ödevini yapmak zamanı gelip çat-tı.

İlk yoklamasının yapılması için kasabaya inmesi gerekiyordu.

Haydar Bey, günlerce düşündü, taşındı; kasabada ya bir kadına rastlarsa?... Fakat bu işin başka yolu da yoktu ki!.. En sonunda oğlunu kasabaya eliyle götürmeğe karar verdi. Kapalı arabayı hazır-lattı. Baba, oğul bindiler ve kasaba-baya vardılar...

Haydar Beyin talihi yaver gi-di-yordu: Askerlik Şubesine gelene kadar kimseye rastlamadılar; içe-ride işlerini bitirdiler ve kimsevi görmeden süratle kasabadan uzak-laştılar.

Şimdi yemyeşil çayırılar ve ağaç-lar arasında uzanan güzel bir vol-da gidiyorlardı. Haydar Bey, key-finden sarkılar söylüyor, kırbacını şaklatıyor, oğluna takılıyordu.

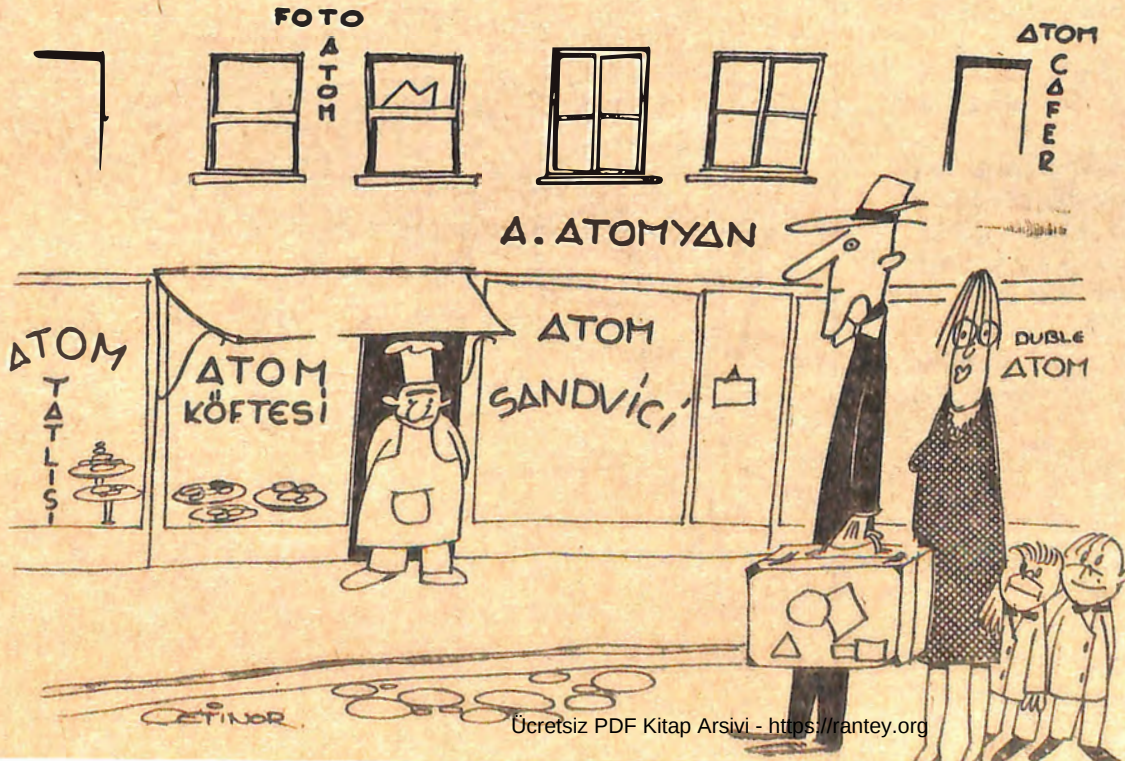
Fakat o ne! Birdenbire karısından bir sürü küçük çocuk belirdi, baş-larında genç, güzel bir kız vardı ve kendilerine doğru geliyorlardı.

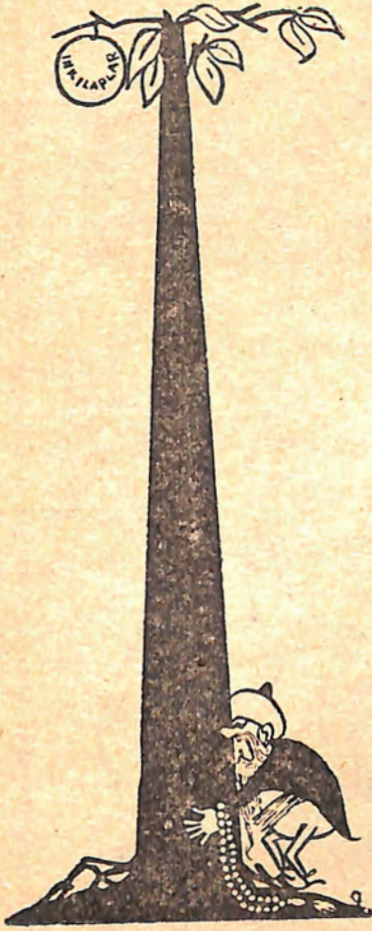
Haydar Bey dizginleri çekti, tür-küsü dudaklarında dondu, kaldı. Her şey mahvolmuştu! Bu kız ka-sabaya veni tâyin edilen ilkokul öğretmeni-ydi. Haydar Bey yan gözle oğluna baktı. Çocuk, bu a-cayip ve güzel varlığa hayretle bakıyor, burun delikleri açılıp ka-panıyordu. Haydar Bey gavri ih-tiyarî onun yeni ve güzel bir at görünce de aynı şekilde baktığını hatırladı... Yanılmamıştı, oğlan babasına:

— Babacığım, dedi, bu nedir böyle? Tıpkı benim beyaz kırsığı-ma benziyor... Ne güzel!..

Haydar Bey, ağzından bir şeyler geveledi. Genç kız eliyle onları se-lâmlıyordu. Onlar da selâmına mukabele edip arabayı sürdüler.

Çiftliğe döndükleri zaman Yek-ta başka şey konuşmaz olmuştu. Mütemediyen babasına sualler so-ruyor, bu acayipliğin mahiyetini öğrenmek istiyordu. Haydar Bey, düşündü, nasılsa bir gün öğrene-cekti. Tabiatı karşı gelmezdi ya... Oturdu, oğluna kadın denen bir mahlûk da bulunduğunu ve her şeyi anlattı. Fakat «kadın» hakkında pek de iyi şeyler söyle-medi. Kadın sevmesini yekta

Kıl keçisi!..

ğini ilâve etti. Fakat oğlan bu lâflara pek kulak asmadı. İşin nazariyat tarafı ona vız geliyordu...

O, gördüğü varlığa mutlaka sahip olmak istiyordu. Eee, Haydar Bey de biricik oğlunun isteğini kıramazdı ya! Kalktı kasabaya gitti; öğretmen kızı buldu, oğlunun onu görür görmez aşık olduğunu, kendisiyle evlenmek istediğini söyledi. Fakir bir kız olan öğretmen ise, bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Zira oğlan hem çok zengindi, hem o da onu fena bulmamıştı...

Böylece çiftlikte şahane bir düğün yapıldı...

Haydar Bey, şimdiye kadar yanlış bir yol tuttuğunu, her kadının kendi karısı gibi olmayacağını düşünüyor, fakat buna rağmen, fazla da sevinmiyordu.

Düğünden sonra oğlunu bir kenara çekti ve:

— Oğlum, dedi. Ben bir hafta için kasabaya gidiyorum, bazı işlerim var. Hem siz, yeni evliler bu müddet zarfında birbirinize daha iyi alışsınız!..

★

Bir hafta sonra Haydar Bey, çiftliğine döndüğü zaman, her şeyi eskisi gibi buldu. İnekler, öküzler otluyor, çift sürülüyor, tavuklar, horozlar ön bahçede dolaşıyor, çiftliğin sâkin hayatı devam ediyordu. Kendi kendine güldü:

— Ben de amma adamım. Burada bir fırtına kopmuş olması lâzım sanıyordum...

Oğlu ve gelini görünürlerde yoktu, yine kendi kendine gülüp

başını salladı. Tabii öyle olacaktı.. Yıllardır içini katılaştıran kinin yavaş yavaş eridiğini, kalbinin sevgi ve şefkatle dolduğunu hissediyor; «Dede, dede» diye bağırarak bir sürü çocuk sesini daha şimdiden duyar gibi oluyordu. Yavaş yavaş çiftliğin güneyindeki gölün kıyısına doğru yürüdü. Bu romantik düşünceler için en uygun yer orasıydı.

Birden durdu. Yekta kıyıya oturmuş, balık tutuyordu; yalnızdı.

Haydar Bey seslendi:

— Yekta, oğlum! Bak ben geldim.

Oğlan yerinden fırladı, babasına sarıldı. Sonra oltasını alıp eski yerine otururken izah etti:

— Ben de öğlen için biraz balık tutayım. dedimdi...

— Çok iyi!.. Karın nerede, ortalarda göremiyorum?

Beriki oltasını fiyakalı bir şekilde savurup cevap verdi:

— Ha... O mu? Yok!

— Nasıl yok?.. Ne oldu, gitti mi yoksa?

— Hayır babacığım gitmedi! Yalnız; düğünün ertesi günü idi. Gölde inmiş, su almak için... Hani bir kaygan taş vardır ya şu kenarda...

— Eee...

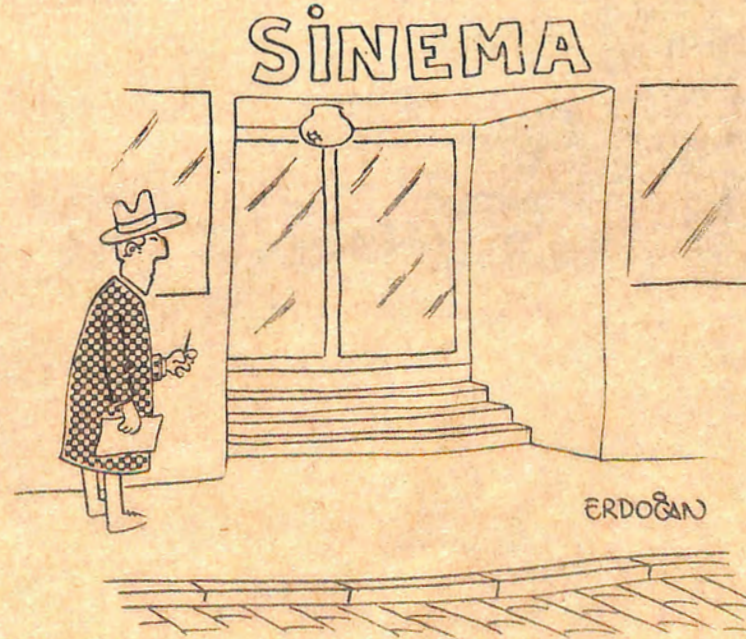
— Ona basıp düşmüş ve bacağı kırılmış. Hayret değil mi, babacığım. ayne «Beyaz Gül» gibi onun da sağ bacağı... Ben geldiğim zaman yerde yatıyor, acıdan kıvranıyordu. Fakat bereket ben onun ıstırahını dindirmeyi biliyordum artık...

— Sonraaa?

— Evet babacığım, yapılması icabedeni yaptım, merak etmeyin. Eve gidip tüfeğinizi aldım ve onu vurdum...

Semiramis Aydınlık

Okul çağındaki çocuklar tesbit edilecek.. (Gazeteler)

ERDOĞAN

Tesbit!..

— Limonlara el konulduğundan haberin yok galiba bayan!..

Özentî!

Vatansız bir adamdı. Mülteci olarak İngiltereye geldi ve Londraya yerleşti. Büyük bir emeli vardı: Para biriktirip tam bir İngiliz gibi giyinebilmek... Ayıp değil ya, çok özeniyordu İngilizlerin kıyafetlerine...

Çalıştı, çabaladı; nihayet, sadece elbise değil, bütün diğer teferruatı da satın alabilecek kadar parası olmuştu. Kalp gibi elbise, Oksfort stili

gömlek, kravat hattâ baston... Doğrusu mükemmeldi! Bu kıyafetiyle tam bir İngilizdi artık.

Boy aynasında kendini harlanlıkla seyretti ve birden ağlamağa başladı. Terzisi, telaş içinde sordu:

— Ne oldu efendim? Elbise de bir kusur mu var? Beğenmediniz mi yoksa?..

Beriki, hıçkırıklar arasında:

— Hayır, dedi, hayır... Elbise istediğimden âla olmuş. Fakat biz İngilizler, Hindistanı kaybetmemeliydik... Ona ağlıyorum!..

(İngiliz)

✱

Viski düşmanı uşak!

Yaşlı lord, viskisinin o günlerde çok çabuk bitmeğe başladığını farkederken, şişenin üzerine kalemle işaret koymağa başladı. Zira viskisini oda hizmetçisinin içtiğinden şüphe ediyordu.

Bir akşam, geç vakit eve döndüğü zaman, şişenin yanında şöyle bir not buldu:

«Sayın lord,
Lütfen şişeye çizgi çizmeyiniz... Zira bu kadar güzel bir viskiye su karıştırmak istemiyorum.»

(İngiliz)

— Gözelim, altın düşücek dediler, ben de onun yerine boynuna takasın diye kâğıt beşbirlikler getirdim, nasıl eyi yaptım mı?!..

Elleri böğründe!

Günün birinde Hoca merhum hastalanır, döküm döşek yatar. Bütün Akşehir kapısını yol etmesine yol eder ya, ille kadın kısmı bir saniye bile başını boş bırakmaz.

Bir gün gene toplanıp her biri bir dereden su getirirken, sözünü bilmezini biri de, lâf olsun diye:

«Hoca efendi, Allah

gecinden versin ya, bir gün, bir emri hak vâki olursa, ne diye ah, vah edelim arkandan?» deyince, Hoca:

«Ne diyeceksiniz; rahmetli, kadın cemaatinden hoşlanırdı ama, elleri böğründe, muradı koynunda gitti, dersiniz» cevabını yapıştırmış.

Eflâatun Cem Güney

Hadiseler Arasında FELEK

Radyodan lâflar!

Radyomuzun yeni radyo türkçesiyle cazip konuşmaları devam ediyor. Ondan dolayı bu idare ve bu idareyi bu hayırlı faaliyetinde başıboş bırakanlara minnettarız.

Bu arada, radyo haber bültenleri, meselâ bir köyün içme suyu projesinin incelenmesinin gelecek sene ele alınacağını bildirmek gibi fevkalâde aktüel ve enteresan haberlerle zenginleştirdiğinden dolayı da bu haberleri verenlere müteşekkirimiz.

Unutmamak lazımdır ki, bir radyoda haberlerin dinlenme ölçüsü, dinleyici kütlesinin hissettikleri humain interest denilen insanî ilgi hacmidir. Bir müddettir insanı alâkalandıran haberleri meraklan çatlatacak kadar bulmakta muvaffak olan radyomuzla hayranlığımızı sunarız.

Fil ve kahve

Kahvenin tadını unutanlar, adını unutuyorlar. Ben kahve tiryakisi olmadığım için, söz sa-

Bir ay et yememeği tavsiye eden doktora, hastasının teşekkürlerini sunduğunun resmidir!..

hibi sayılmasam da, tiryakilerin yazarı olduğum için kulağım hep kırıste!

Bir İsviçre gazetesine göre kahve, fil olan yerde yetişmiş. Yani kahve ile filin yaşadıkları iklim ve toprak aynı imiş...

Hatırlarım ki; bir aralık bizde de kahve yetiştirmeye teşebbüs edildiydi. Bu teşebbüse girişmiş olan sayın ziraatçilerimize bu son fennî malûmatı naçizane arze-

derim. Eğer kahve yetiştirmek niyetinde iseler, önce fil yetiştirmeye başlasınlar... Kızımız Mohini Ankara'ra hâlâ vakîredir.

B. FELEK
(Cumhuriyet)

Kadın yaşı!

Haşim'e sormuşlar:

— Üstad, bu kadınlar kendi yaşlarından indirdikleri yılları ne yaparlar?..

— Başka kadınların yaşlarına ilâve ederler.

— Parmağımın ucuna bakıp gülümseyiniz...
— Gülümsüyorum ya işte!..

Teşekkür!

— Doktorcuğum, verdiğiniz o harika ilaç için size teşekkür kuro geldim...

— Faydasını gördünüz demek?

— Fayda ne kelime... Harika bir ilaçmış diyorum size!..

— Oh, oh! Çok memnun oldum. Peki, bu iyi neticeyi elde etmek için ilaçtan kaç şişe aldınız?

— Ben almadım ki doktor.. Amcam bir şişesini içti, öldü.. Ben ise onun yegâne vârisiyim!..

(Arjantin)

— Nasıl buldun yeni romanımı?
— Fevkalâde tesirli... Daha bir sahife okumadan uyuyorum!..

(Yunan)

Yoldaşlık!

Budapeştedeki bütün fabrikaların idaresi Rusların elindedir, malûm! Bir gün, bunlardan birinde çalışan bir işçi, fabrikanın bir Rus kadını olan direktörüne başvurarak:

— Madam direktör, dedi, bütün operaya gideceğim... Bir saat önce çıkmama izin verir misiniz?

Madam direktör:

— Tabii, diye cevap verdi; gidin, çok güzel bir şeydir operaya gitmek. Fakat burada hepimiz eşitiz, onun için öyle, madam direktör filân istemez, yoldaş deyin kâfi!.. Hem hangi operaya gidiyorsunuz bakayım?..

İşçi cevap verdi:

— Yoldaş Butterfly operasına efendim!..

(Macar)

— İşler yolunda beyefendi, onbeş gün daha dinlenebilirsiniz!..

(İtalyan)

Martini!

Şımallı bir müşteri, Güneyli bir meyhanecinin hazırladığı martiniyi tattıktan sonra:

— Haydi canım, diye bağırdı. Bir de bu pis şeyi martini yaptım diye bana iciriyorsun. Martini böyle mi olur?..

Bunu hakaret sayan Güneyli meyhaneci, öfkesinden kızarak:

— Bana bak, dedi. Bana sen mi öğreteceksin? Burada dokuz senedir martini yaparım ve benim üstüme kimse yoktur. Hem de bunca zamandır iki şişe vermutla idare ettim!..

(Amerikan)

Tıraş mı, yemek mi?

Çok meraklı ve titiz bir adamdı, yemek yerken yakasına bir şey düşmesin diye daima peçeteyi boynuna bağlar ve yemeğin sonuna kadar çıkar-mazdı. Bir gün lüks bir lokantada, kendini evde sarp, gene peçeteyi boynuna bağladı ve yanına yaklaşp acayip acayip bakan garsona seslendi:

— Listeyi getir...

Garson gülümseyerek eğildi ve:

— Demek yemek yiyeceksiniz, dedi. Halbuki ben, tıraş olacaksınız sanmıştım.

(İngiliz)

Enteresan vaka!

Genç kız kahraman paraşütçüye sordu:

— Çok heyecanlı bir mesleğiniz var! Başımızdan ne enteresan vak'alar geçmiştir kim bilir?

Paraşütçü gülmüsedü:

— Evet küçük hanım.. Bir keresinde atladım ve normal bir inişle yere bastım. Fakat başımı çevirdiğim zaman otların üzerinde şöyle bir levha gördüm: «Otlara basmak yasaktır»...

(Alman)

— Çorbaya saçınız düşmüştü...
— İltifat ediyorsunuz bayan!..

(Amerikan)

Bolluk içinde yokluk!

Eskidenberi çok iyi arkadaşlar. Yıllar sonra bir araya gelmişler, birbirlerine başlarından geçen heyecanlı vak'aları anlatıyorlardı. Bunlardan biri Afrika'da kaplan avlamıştı, bunu hikâye ederek:

— Doğrusu her şey çok boldu, diyordu. En güzel meyvalar, viski, gayet nefis yiyecekler ve aklına ne gelirse vardı. Afrika'da olduğumuza bin şahit isterdi. Öylesine konfor içinde idik... Fakat susuzluğa dayanmak çok zordu doğrusu.

— Peki ama, bu kadar bollukta ve konforda su yok muydu?

— Vardı! Vardı ama, temiz olup olmadığı şüpheli idi!..

(İngiliz)

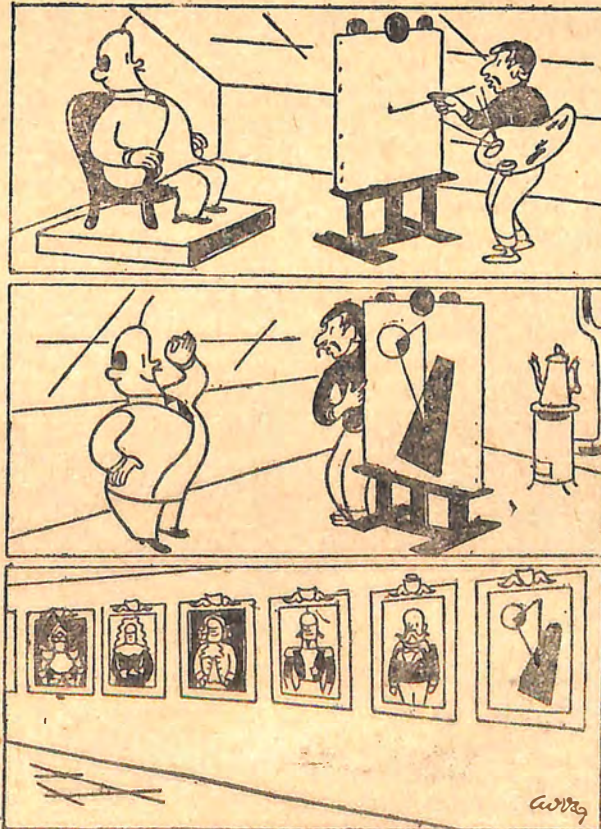
Tavsiye!

İki arkadaş arasında:

— Seyahate çıkacağım günden bir gün evvel daima hastalanırım...

— Sen de seyahatlerini bir gün önceye al böyleyse...

(Alman)

Sayın vekilin portresi aile galerisinde!..

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 15 —

— Den gideyim, beğim. Eksik, artıh helâl it.

— Sen bilirsin. El-mukadder lâ-yügayyer... derler. Ne yapalım? Sen de mukadderatımı köyünde a-ramağa azmetmişsin. Hüda-i mü-teal yolunu açık etsin.

— Amin beğim. Cemi cümlemin inşallah.

Eğildi, bunca vakittir kendisine velinimetlik eden adamcağızın eteğini öptü ve çıktı. Mektupçu aptallaşmıştı. Kendisine iyi kötü emeği geçen şu çocuğun eline, çıkarıp da, bir atıyıcık sıkıştır-mak lâzım geliyordu. Fakat ne vermiş olsa, alay etmiş gibi ola-caktı. Gayri ihtiyarî, yeleğinin ce-bine doğru giden elini geriye çek-ti, yutkundu ve önündeki evrakın havalesi emr-i mühimmine yeni-den koyuldu.

Satılmış, kalemlere uğramıya lüzum bile görmemişti. Koğuşta-ki arkadaşlarına da, ancak gece, yatacakları esnada bildirdi:

— Ben, yarın zabahınan, mel-mekete gidiyim.

— Deyindi bah. Doğru mu di-yon, ülen?

— Yalan mı diyeceğim? Ahan, yol teskirem, yüküm, neyim, hepi si de hazır.

Boynundan geçme, yepyeni, sarı meşin cüzdanını, yatağının yanında duran aynalı, yeşil, san-dığı gösteriyordu.

Hepsi de: «Vah, vah.» diyor, ön-ceden haber vermediğine esef edi-yor, lâkin hiç biri de cesaret edip, o kadar parayı nasıl götüreceğini soramıyordu.

O, bunun kolayını bulmuştu. Bankadaki veznedara, çoluğuna çocuğuna ve nikâhına yemin etti-rerek, sağlamlığına kaif olduk-tan sonra, yirmi beş tane binlik, üst tarafını da yüzlük ve beşlik banknot olarak almış, bunu, gün-düz, koğuş تنها iken, yorganının yüzü ile mitili arasına gizlice dik-mişti...

★

İdare-i Mahsusanın «Lütf-i Yezdan» vapuru, Karadeniz iske-lelerine hareket etmek üzereydi.

Kömürünü almış, direğine ma-vi, yol bayrağını çekmiş, yükünü yüklemişti. Daracık süvertesinde, bir sürü katır, eşek, bir yığın kü-fe, sandık, her sınıf ve tabakadan insanlarla beraber üstüste istif ol-muşlardı.

Dümencilikten kaptanlığa yetiş-miş Lâz süvari, yüzde yetmiş ku-ru küfürden ibaret kumandalar yağdırıyordu. Vapurun etrafında

dört dönen kayıkçılar, birbirleriyle ağız kavgası ediyorlar, polis san-dalları, gidecek yolcuları uzaktan gözlüyorlardı.

Satılmış, kendisini uğurlama-ğa gelen Kara Mehmetle birlikte, bir bir sandalın içinde geldi, as-ma merdivenden vapura tırman-dı. Yorganını sımsıkı koltuğun-da tutuyordu.

Öpüştüler, koklaştılar, Lütf-i Yezdan, nefes darlığı çeken ihti-yarlar gibi hışlaya hışlaya istim koyuverdi, kalktı...

Üç gün ve dört gecelik bir yol-dan sonra, Satılmış, kendi köyü-nün iskelesine varmış bulunuyor-du.

Hemşerilerden buraya gelen o-lursa, kasabayı köyden ayıran beş saatlik yolu yaya giderlerdi.

Fakat, yorganın hatırı içni, pa-araya kıydı ve oyulmuş dohnalık sakız kabaklarını andıran yaylı-lardan bir tane kiraladı. Zaten, köyüne biraz da caka ile dönmek arzu ediyordu.

İstanbulda satın alarak, bura-ya kadar paketini ağızdan safla-dığı ikinci nevi kalıp sıgarasın-dan bir tane yaktı. Arabanın için-de türkü çağıra çağıra köyün yo-lunu tuttu.

Köye varır varmaz, ilk rastladığı şahıs, Osman Çavuş adında bir ihtiyar oldu. Satılmışı, yaylı-nın içinde kurulmuş görünce:

— Ülen! İrahta arabayı görün-ce, gaymaham devire geliyi san-dımdı. Sen miydin, Satı?.. dedi.

— He! Benim. Nicesin baham Çavuş?

— Heç. Nice olah? Hasta deği-lih, sağlıh, o kadar işte.

— Allah iyilik virsin. Hoşça gal-immi?

Daha ileride, akrabasından, Ru-kiye isminde küçük bir kızcağızla karşılaştı. Kız, önce kendisini ta-nımadı. Gecekti. Satılmış onu durdurdu:

— Selâm zabah yoh mu kız?

— Aaa! Satılmış ağam geldi!.. Nene! Nene!..

— Kız, buraya gel! Dut şu yü-

kümü, yardım, it. İndirem de bi-zim oraya varam. Deyzen evde mi ki?..

— Yoh! Deyzem, Gocakafanın sazlığında, orada. Derede çaput çırpıy. Varam biyol neneme ha-bar idem.

— Di, bah, eyleyse, uşahıardan kim bulunursa gönder, şu yükü daşıyalım. Hem mi?..

Kız, çıplak tabanlarını bozuk yolda şaplata şaplata, köyün içe-risine doğru uzaklaştı. Beş dakika sonra, bütün köy halkı ayakta idi. Her kapının önünde, zengin olarak köye dönen Satılmışı gör-meğe çıkmış meraklı insanlar vardı.

★

İKİNCİ BÖLÜM

— Evet, mirim, efendim... Bu abd-i ehkarnız, âcizane vukuf ve tecrübemle, kulunuza havale bu-yuracağınız bu işi, hakkın inaye-tiyle ifa ve itmam eylerim. Ve-linimetim asla endişe itmesünler.

— Bağa bah, İzzet efendi: du-varlar gayatıca mufkem ossun... Paradan yana heç kaçınma.

— Merak etme, sebab-i devle-tim.

— Havluda, Harcıya nazırlı-ğın gonağındaki kimi havuz ha-vuz isterün.

— Baş üstüne, keremkârım!

— Ahır, neyi geniş olsun. İs-tanbul'un oradan payton getürde-ceğim.

— Emreyle, mürüvvetşiarım, e-fendim!

Asabanın gâvur mahallesine girerken, hemen oracıkta, köşe ba-şındaki İzzetî efendinin evinde, karşı karşıya oturmuşlar, konuşu-yorlardı.

Kurnaz vergi kâtibi, Satılmışın gururunu okşayarak, nabzına göre şerbet sunarak, hâsılı ağzından girip burnundan çıkarak, adam-akıllı kendisine hulûl etmişti. Fsa-sen, kâğıt kavaflığı kârlı bir iş olmaktan uzaktı. İzzetî Efendi mahkemede, mal kaleminde, nü-fusta işleri olanların arzuhallerini

yazarak kazandığı cüz'î para ile pek zor geçiniyordu.

Satılmışın kolay avlanacak ve bütün bütüne yolunamazsa da, her halde yontulacak bir yağh kuyruk olduğunu aklı kestirir kestirmez, taraf ve takribini bulup ona yanaş-mıştı.

Sabık odacı, köyden kasabaya inmiş, mahut Osmaniye otelinin bir odasına yerleşmişti. İzzetî Efendi bunu onun şanına yakıştı-r-mıyarak:

— Efendiciğim! demişti; fakir-haneniz bomboş duruyor. Eğerçi efendime lâıyk bir mertebede de-ğilse de, herhalde bir han odasına müreccattır. Kulunuz mücerredim. İhtiyare bir hatun gâhice gelüp, ortalığı temizler, kap kakak yı-kar, yemeğimi hazırlar. Efendi-me, şan ve şöhretlerine lâıyk bir hane tedarik edinceye kadar, mi-safir etmekle mesut olurum. Te-nezzül buyurulmaz mı, mirim?

İşte o gün bugündür, Satılmış, bu evde oturuyordu. Onu birden-bire ürkütmemek için, vergi kâtibi:

— Vallahi olmaz, mürüvvetmen-dih! El'enrû fevkal'edep düsturu dahi bu bahiste hükümsüzdür. Mi-safir umduğunu değil, bulduğunu yer fehvasınca, aza çoğa katlan-mak şartıyle, efendimi ızzat ve ilk-ramda kusur etmemeğe çalışırım.

Diyerek, bütün masrafları kendi üzerine almıştı. Ve günün birinde, hepsini, hem de fazlasıyla ödetece-ğine güvendiğinden, dışarıda, bak-kal, kasap ve sair esnaf nezdinde bu kıymetli misafirin kendi evin-de oturmasını istismar ediyordu.

Günlerle geceler uzun. Vakit ge-çirmek için lâf lâzım.

— Velinimetim; efendime, şöyle mazbut ve mükemmel bir ev yap-tırahm...

— Bilmem. Yaptırah mı ki?

— A, elbette efendiciğim! Ma-şallah, servetiniz müsait. Yarın ö-bürgün de, kısmet olursa, dünya evine girip evlâd-ü ayal sahibi o-lacaksınız. Bunlardan önce, şöyle münasip bir mekân temini elzem değil mi?

— Doğru diyisin. İzzet Efendü...

— Yaa, iki gözümün nuru! Şu-rada, hükûmetin orayı geçtiğinen Köçek hâfızın karşı sırasındaki arra, tam bu iş için münasip. O-nu, fakiriniz, ucuzca efendime a-liveririm. Kendim içimmiş gibi ya-parım da, takrire gelince, efendim ortaya çıkarsınız. Sahipleri bir kimsesiz hârun ile iki küçük çö-cuklarıdır. Vasileri de ahabımdır.

(Değam var)

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini riilen idare eden: NEHAR TUBLEK

Hazırlayan : Selâmi M. YURDATAP

Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3

Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11

Abone: Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira

Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

SALİH TEKCAN
SPUTNİK

Mazan-Gizen
YALÇIN ÇETİN

BU GÖLGELER (SÖYLE-
YİN ANAMA AĞLAMASIN
ÇETESİNİN ECDADI
İDİ

ALLAH
ALLAH!..
GÖKTEN ADAM
YAĞIYOR

SALDIRDIKLA-
RINA GÖRE
NİYETLERİ
PEK İYİ
OLMAMALI

ŞU
SPUTNİĞE
Bİ YETİ-
ŞE BİL-
SEM

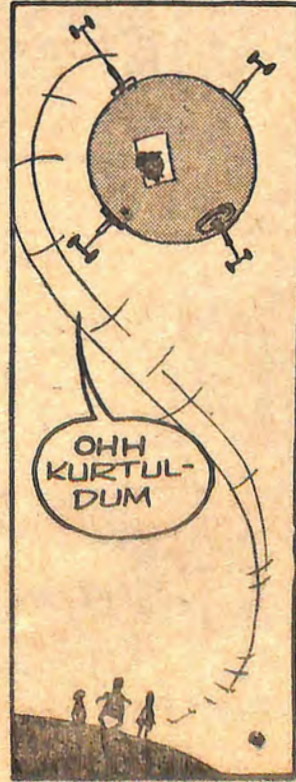
HOOOP

! ? !
SALİHİN GİDİŞİNE
ÜZÜLEREK GİZLİ
GİZLİ TAKIP EDEN
APTULLAH OLANI
BİTENİ.. GÖRMÜŞ-
TU

UÇ BABA
TORİİK
UUUÇ

OH
KURTUL-
DUM

? + 2 M 6
+

ARKASI VAR

DÜNYA

Karikatürleri

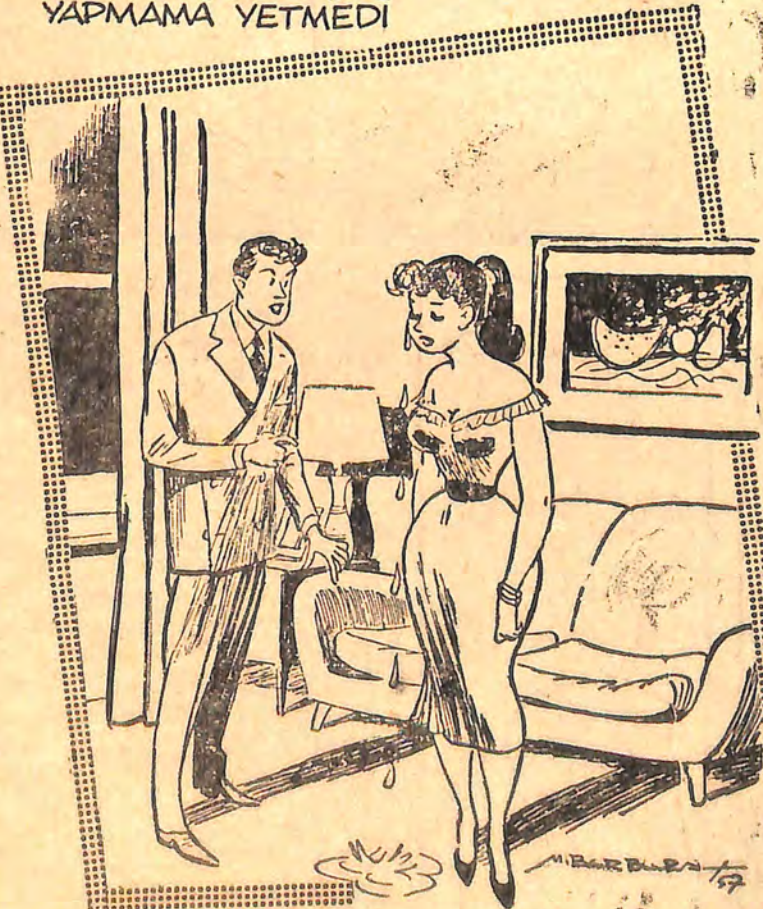
-EĞER SENİN CÜZDANIN DA BENİM TABANCAM GİBİ BOŞ SA YANDIM!...

HEYKELTRAS - NE YAPAYIM, TOPLANAN İANE BİR DE AT YAPMAMA YETMEDİ

-BEN DENİZ HAVASINA BAYILIRIM...
-BEN DE DAĞ HAVASINA!...

GÖZYAŞI FALI
- SEVİYOR MU, SEVMİYOR MU?
SEVİYOR MU, SEVMİYOR MU?

BEKÇİ - GALİBA BUNUN İÇİN BURAYA (HATIRALAR PARKI) DEMİSLER!...

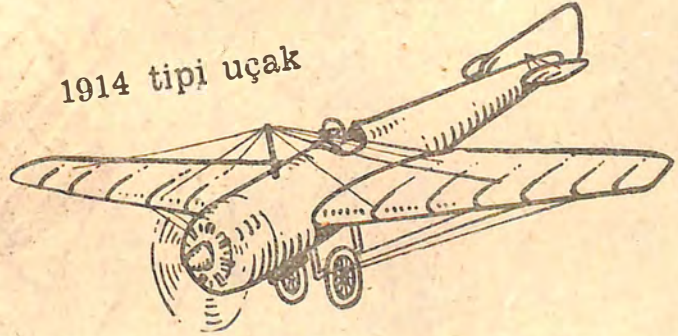
Hususi sermaye ile kurulan Tür-
kiyenin en eski millî bankası

Türk Ticaret Bankası

1914' de

Hizmete girdiği sırada bugünün
harika uçakları uçurtmadan pek
farklı değildi

1914 tipi uçak

Uzun yılların tecrübesi
yükselmenin en emin yoludur.

Hazıranda

APARTMAN

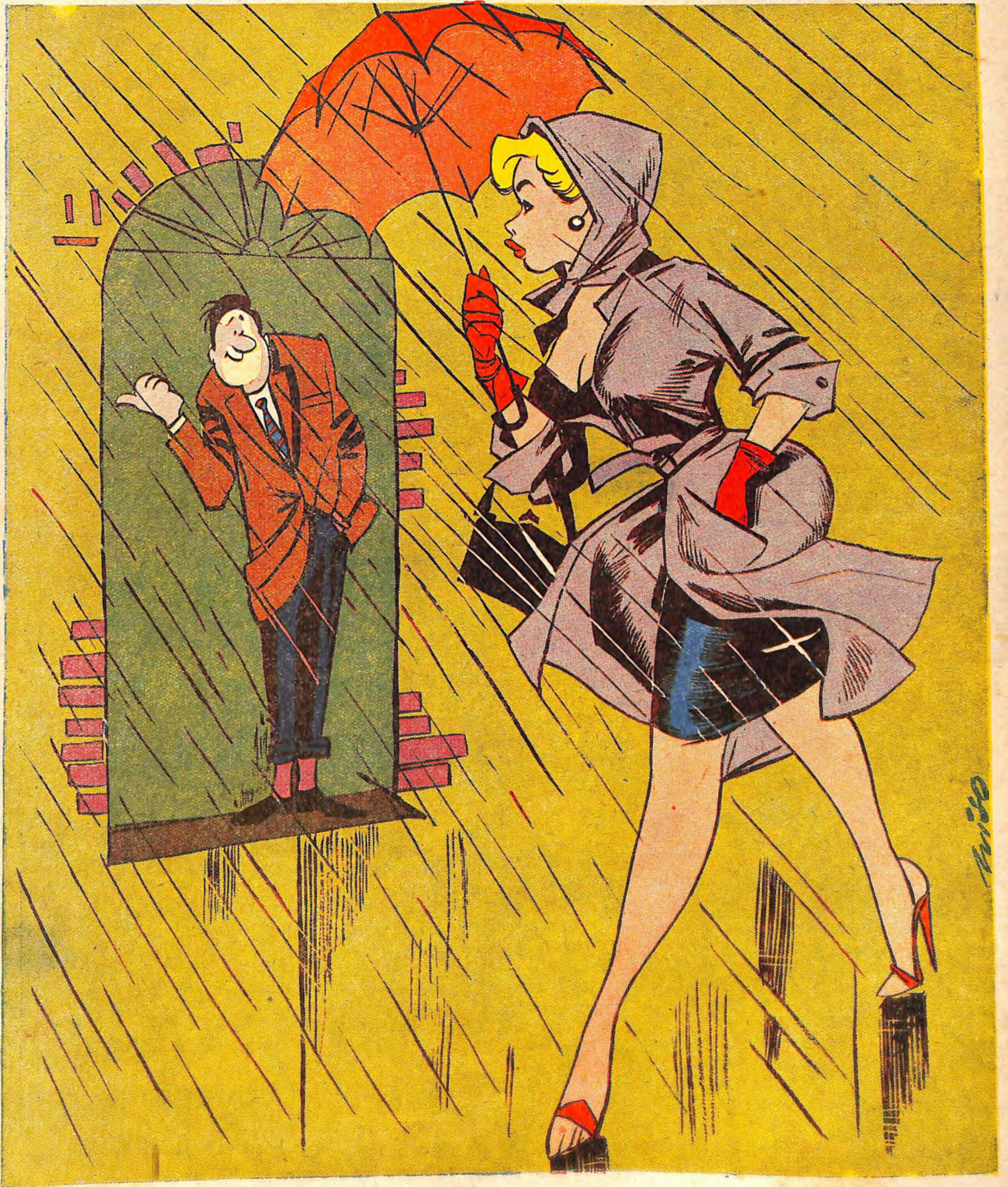
Dairesi

100.000

Lira para ikramiyesi

Her 150 liraya bir kur'a numarası

AKBABA

Oto - Stop!

- Italian -